

ROKFORTSKÝ EXPRES

„Uvidíme sa na Vianoce.“

„Maj sa Al.“ lúčil sa Harry a silno o objal.

„A nezabudni, že Hagrid ťa na budúci piatok pozval na čaj. A nezapleť sa so Zloduchom. S nikým sa nepúšťaj do súboja, kým sa to nenaučíš. A nedovoľ Jamesovi, aby ťa vytočil.“

„A čo ak budem v Slizoline?“

Ten šepot patrila iba otcovi a Harry vedel, že iba okamihom odchodu donútil Albusa odhaliť, ako veľmi sa bojí. Harry si čupol tak, aby Albusova tvár bola kúsok nad jeho vlastnou. Z Harryho troch detí, Albus jediný zdedil Liline oči. „Albus Severus,“ hovoril Harry potichu, aby ho nikto okrem Ginny nepočul, no ona bola taktná a predstierala, že kýva Rose, ktorá už nastúpila do vlaku. „pomenovali ste ťa podľa dvoch riaditeľov Rokfortu. Jeden z nich bol Slizolinčan a bol to pravdepodobne najodvážnejší muž, akého som kedy poznal.“

„Ale povedz mi iba...“

„V takom prípade Slizolinská fakulta získa vynikajúceho študenta, či nie? Mám je to jedno, Al. Ale ak tebe na tom záleží, môžeš si vybrať Chrabromil. Triediaci klobúk dá určite na tvoj názor.“

„Skutočne?“

„U mňa to tak urobil.“ Povedal Harry a vzápätí si všimol veľké množstvo hláv vo vlaku aj na peróne, ako sa zvedavo obracajú k Harrymu. „Prečo všetci tak zízajú?“ spytoval sa Albus, keď aj s Lily naťahovali krky a hľadeli na ostatných.

„Tým sa netráp,“ povedal Ron. „to je iste kvôli mne. Som veľmi slávny.“

Albus, Rose, Hugo a Lily sa zasmiali. Vlak sa pohol a Harry sledoval chudú tvár svojho syna, ktorá horela vzrušením. Usmieval sa a kýval, hoci bolo

trochu smutné sledovať, ako mu syn odchádza...Posledná stopa pary sa rozplynula v teplom jesennom povetrí...

„Čo si sa ocka pýtal?“ spýtal sa James v kupé, kde sedela Rose a ešte dve plavovlasé dievčatá.

„Ale nič, lúčili sme sa.“ Povedal Albus a hľadel na krásny výhľad von oknom z vlaku. Trochu sa posunul k oknu, naklonil hlavu, aby lepšie videl úchvatnú lúku posiatu kvetmi, žiariace slnko, upierajúce lúče na vysoko týčiace sa hory.

„Ja som Nely Zabinyová.“ Odfrklo si dievča so zapleteným vrkočom sediace bližšie k dverám.

„Teší ma, ja som Rose Weasleyová.“ Podávala jej ruku ryšavo vlasá Albusova sesternica.

„Ja sa volám Rowan Scamanderová.“ Predstavila sa zasnené dievča vedľa Rose. Na kolenách mala položenú striebornú klietku s čiernou vranou.

„Ja som Albus Potter a toto je môj brat James.“

„Učili ste sa už nejaké zaklínadlá?“ spýtala sa Rose a potichu napäto čakala odpoveď. Rowan a Nely pokrútili hlavou.

„Ja som sa učila.. Teda mama ma učila iba také jednoduché. Vraj v nutnej situácii sa mi zídu aj tie.“ Povedala Rose a to prinútilo odvrátiť Albusov pohľad na vytiahnutý sesternicin prútik.

„Acio čokoládová žabka!“ Vtom k nim do kupé priletela malá krabička a pristála rovno do Roseiných vystretých rúk. V kupé sa oval výbušný potlesk. Albus obdivoval mágiu. Pre mnoho čarodejníkov to bol normálny spôsob života, zatiaľ čo Albusovi sa kúzla zdali oveľa viac očarujúce ako niektorým. Srdce sa mu hlasno rozbúchalo.

„Úžasné, Rose!“ kričal James a Rowan sa pridala tiež. „OTVOR JU!“

„Dobre, otvorím.“ Usmiala sa Rose a vyzerala celkom rada, že sú ostatný ohromení.

Rose pomaly otvárala krabičku, keď z nej vyskočila malá, hnedá žabka skákajúca po kupé, ktorá zamierila rovno k oknu, z ktorého vyletela.

„To bolo ÚŽASNÉ!“ smiali sa všetci, no v tom Rose postrehla kartičku lesknúcu sa v krabičke.

„Veď na nej je môj ocko!“ užasnutá Rose podávala kartičku Albusovi, ktorý upriamil pohľad na pohybujúci sa obrázok červenovlasého muža s dlhým čiernym habitom a s krivým úsmevom na tvári.

„Veď to je strýko Ron!“ zahlásil James sediaci vedľa Albusa.

Albusa to neprekvapilo. V duchu si spomenul na deň, kedy im do kuchyne vtrhol natešený Ron, že bude v čokoládových žabkách.

V tom sa dvere kupé rozleteli a stála v nich zadychčaná staršia čarodejníca podopierajúca sa po vozík so sladkosťami.

„Niečo zahryznúť?“ spýtala sa ich veľmi zadychčane.

„Nie, vďaka.“ Povedala veľmi slušne Rose a trochu závistlivo sa pozrela na vozík.

„Ani gumené fazuľky Potterbeans?“

„To tiež nie, ďakujeme.“ Namietala Nely a zamračila sa.

„Ale... máme tu plné zásoby pána Pottera, veľmi obľúbené čokolády pána Weasleyho a tiež chrumkavé brká pani Weasleyovej, s ktorých zmúdierte, či vatových vlčkov pána Lupina, alebo sušienkové prútky pani Lovegoodovej... Ani si neviete predstaviť, aké je to stretnúť sa s nimi.“

„Neuveríte nám, ale vieme si to predstaviť.“ Zasmial sa James a pozrel sa do zvráskavenej tváre panej za vozíkom.

„A to už ako myslíte.“ Neveriacky na nich hľadela.

„Harry Potter je môj otec. A toto je moja sesternica Rose. Má rodičov Rona a Hermionu Weasleyovú.“

„To nemyslíte vážne.“

„Veru áno, drahá pani. A ja som Rowan Scamanderová. Moja mama je Luna Lovegoodova a môj otec je...“

„Vnuk slávneho Mloka Scamandera?“ prerušila ju uprostred vety a ona prikývla.

„No a ja som...“

„Vás poznám, slečna Zabinyová. Aj tvoji rodičia sú mi povedomí.“

Nely si povýšenecky odfrkla.

„Tvoji rodičia sú kamaráti pána Malfoya, však? Počula som chýry o jeho synovi Skorpiusovi. Vraj tento rok nastupuje na Rokfort. Som zvedavá...“ šepala im pani za vozíkom a z hlboka si povzdychla.

„Tak tu máte všetci pár sladkostí do zásoby.“ Podala im kôpku jedla a všetci sa jej prekvapene poďakovali.

„Ach deti, tak ja už pôjdem.“ Povedala a zamávali jej na pozdrav.

Po zvyšok cesty sa Albus s Jamesom prevažne hádali. Rowan s Nely sa dohadovali, že do akej fakulty ich klobúk zaradí a Rose si pozorne čítala knihu z názvom *zvukové efekty dejín mágie*.

Koľaje pomaly spomaľovali a nahnevaná Rose, ktorej sa nepáčila neprestajná hádka Albusa s Jamesom sa prudko postavila, keď vlak zastával. Vonku už bola tma, z ktorej im na pozdrav mával Filch. Bol to zhrbený, nízky, s dlhými šedivými vlasmi usmievajúcí sa muž. V ruke držal lampáš osvecujúci prevažnú časť nástupišťa.

Albus zobral kufor a spolu s Jamesom, Rose, Rowan a Nely sa hrnul do davu vystupujúcich študentov. Vlak sa triasol sťa obor. Pomaly jeden po druhom vystupovali na kamennú plošinu pri vlaku. James toto miesto poznal veľmi dobre. Navštevoval Rokfort už tri roky. Zamieril za skupinkou klebetiacich študentov v jeho veku.

„On ide kočom. Prváci sa plavia jazerom.“ Povedala Rose, keď Albus pozoroval odchádzajúceho Jamesa.

„Prváci, so mnou!“ kričal Filch, ktorý bol asi len o tridsať centimetrov vyšší ako študenti. Nástupište sa pomaly vyprázdňovalo. Malá skupinka prvákov nasledovala pána Filcha.

Keď po chvíli prišli k jazeru, naskytol sa im krásny pohľad na hrad. Hneď vedel, že je to jeho vytúžené miesto....ROKFORT

O TOM ČO KLOBÚK POVEDAL

Filch mávol rukou na utíšenie. Mesiac jasno žiaril a voda v jazere občas zažblnkala. Albus bol ohromený, už len z toho čo videl.

„Na druhú stranu jazera sa preplavíme člnmi. Každý čln znesie hmotnosť piatich študentov.“ Nemotorne, stareckým hlasom poučal Filch.

„Hej Albus! Rowan a Nely pôjdu s nami, dobre?“ povedala zadychčaná Rose. Pri drevenej plošine vedľa jazera, bolo priviazaných asi šesť drevených člnov. Albus pozoroval vysoko týčiaci sa hrad, osvetlený množstvom svetiel a poletujúce sovy, ktoré lietali pri vzdialenej, veľkej mohutnej bráne.

„Hej Rose, vezmeme si tamtú?“ spýtala sa Rowan a ukázala na čln, v ktorom sedel nižší zavalitý prvák.

„Nasadnite, a neľakajte sa. Člny sú začarované, aby nasledovali ten môj. Nevykláňajte sa a nevstavajte.“ Vysvetľoval Filch, keď si všetci posadali.

„Volám sa...“ začal sa predstavovať chlapec no Rose mu skočila do reči.

„Vincent Goyle.“ Povedala a Vincent si odfrkol. V tom sa čln pohol a Rowan s Nely upriamili pohľad na veľkolepý hrad.

Po jazere sa plavilo šesť člnov, ktoré za sebou zanechávali vodné čiary.

Rose sa opäť pozorne zahľadela do knihy, ktorú čítala aj vo vlaku. Na ich stranách sa hmýrili pohyblivé obrázky. V tom sa ozval hlasný výbuch kriku.

„Pán Filch! Tedy Trowan padol do jazera!“ vykriko vydesené dievča z člnu vedľa nich.

„To snád' nie, čo mám teraz robiť!“ bedákal Filch prekrikujúc Teddyho kričanie o pomoc.

„Tak robte niečo, pane!“ zvolala Nely.

„Nemôže čarovať, je predsa...“ povedala Rose a prudko sa z člnu postavila.

„Šmukel!“ doplnila Rowan a vystrašene sa pritisla bližšie ku stene člnu.

„Evolaverunt!“ zvolala Rose a zamierila prúťik rovno na topiaceho sa Teddyho. Ten vyletel pár metrov do výšky, zažiaril jasnou farbou a padol rovno do jeho člnu.

„Ďakujem.“ Poďakoval sa jej zahanbený Teddy a po zvyšok plavby sa už z člnu nevykláňal.

„ Slečna Weasleyová, zachovali ste sa hrdinsky.“ Povedal Filch a pri pohľade na roztraseného Teddyho pokrútil hlavou.

Zvyšok cesty sa medzi člmi šíрили šepoty o Filchovi. Rose Albusovi porichu vysvetlila, že šmukel je človek s čarodejnickým pôvodom, ale stratil všetky schopnosti čarovať.

„Blížime sa ku koncu!“ zahrnel Filch, Člny pomaly spomaľovali a pristali pri ďalšej drevenej plošine. Hrad sa pre Albusa zdal veľkolepým miestom.

„K bráne do Rokfortu je to už len kúsok, všetci už čakajú na triedenie.“ Povedal Filch a spoločne sa pobrali po udupanom chodníku smerom ku dreveným dverám vysokým sťa strom. Albus sa už veľmi tešil. Nedokázal prestať myslieť na veci, ktoré mu James s otcom vyrozprávali.

„Už sme tu.“ Vyhlásil Filch zadychčane, keď vyliezli na kopec k hradu. Pri bráne stál malý, asi meter vysoký, slušne oblečený muž pripomínajúci škriatka.

„Prišli ste načas Filch!“ povedal a so širokým úsmevom sa na nich usmial.

„Filius, toto budú naozaj nádejní študenti.“ Povzdychol si Filch pri pohľade na dekou obmotaného Teddyho.

Brána sa otvorila a náhle ich oslepilo jasné svetlo. Všetci žiaci si nedočkavo niečo mrmlali. Albus pomaly vstúpil do veľkej predsieni, ktorú osvecovali fakle po bokoch kamenných stien. Kufre, kletky zo sovami a všetka batožina náhle preletela ponad ich hlavy a rozletela sa hore pohyblivých schodiskom.

„To bolo úžasné, Filius.“ Povedal Filch a pousmial sa.

„Tak šup do Veľkej Siene!“ zvolal a otvoril asi sedem metrov vysoké dvere na konci predsiene.

Miestnosť, do ktorej vkročili bola obrovská. Veľkú Sieň obohacovali veľké a dlhé štyri stoly. Za každým stolom sedelo pozdĺž z jedenej i druhej strany množstvo študentov. Na konci Siene bol výstupok, akoby pódium, kde bol učiteľský stôl aj so sediacimi učiteľmi. Pred učiteľským stolom bolo niečo zvláštne, vyzerajúce ako krídla Fénixa. Strop v Sieni bol posiaty tisíckami hviezd, pod ktorými lietali stovky sviečok.

Ozval sa výbušný potlesk prichádzajúcim prvákom. Prešli pomedzi strednú uličku Siene rovno k učiteľskému stolu, kde ich Filius Flitwick odprevadil.

V strede za putom s krídlami fénixa, stála profesorka McGonagallová.

„Milí študenti! Víтам vás v novom školskom roku!“ Zvolala McGonagallová. Bola to vyššia, staršia žena vzbudzujúca rešpekt. Vlasy mala stočené do drdolu.

„Na našej škole chcem privítať aj našich nových prvákov. Už čoskoro budete rozdelený do jednotlivých fakúlt. Keď prečítam vaše meno, posadím vám na hlavu triediaci klobúk a ten už vyberie, v ktorej fakulte strávite nasledujúcich sedem rokov na Rokforte.“ Povedala McGonagallová a vytiahla svoj dlhý prútik. Z jeho konca vyletelo slabé svetlo a v strede pódia sa náhle zjavila stolička.

Potom podišla k učiteľskému stolu a zobrala z neho starý, ošarpaný klobúk. Namiesto čítania mien však položila klobúk na stoličku.

„Prv než začne triedenie, nám klobúk povie svoju klasickú báseň, ktorú si pripraví vždy pred začiatkom školského roka.“ Odstúpila od stoličky ďalej a Sieň v tom okamihu stíchla. Na Triediacom klobúku sa zjavila škára, podobná ústam, cez ktorú začal recitovať.

*Ja Triediacim klobúkom som roky dlhé,
od čias keď boli časy tuhé.*

Dávno bolo, čo štyria čarodejníci založili školu,
pre vzdelanie a pre držanie spolu.
Chrabromil, ten odvážny bol,
Bystrohlavovú v bystrosti však nepremohol.
Biflomorová, bola sebaistá,
Slizolinova moc sa leskla do zlatista.

A tak sa kamaráti štyria,
rozhodli, že magickú moc šíria.
Dlhé roky, krásne, plné radosti,
no vtom však niekto oddelil kožu od kosti.

Bol to Slizolin, ktorý muklov v láske nemal,
a nad školou čistokrvných častokrát dumal.
Presviedčal ich, do svojich fakúlt pustiť len tých,
ktorí nepatria k muklom, zašitým, cudzím.

Hádka medzi kamarátmi nastala,
A tak sa medzi nimi dohoda uzavrela.
Keď Slizolin nezmení svoj názor,
vyhostia ho z hradu čo najskôr.

Ešte pred smrťou sa Chrabromil klobúku vzdal,
a na Triedenie ho riaditeľom odovzdal.
Dodnes, triedim vás, žiaci milí,
avšak netreba si namýšľať omyly.

Nie len vtedy spory boli,
ťažké chvíle sa časom hromadili.

*A preto treba držať spolu,
aby sme zachránili našu čarodejnícku školu.*

Po Sieni sa ozval ohlušujúci potlesk.

„Ďakujem za poučné slová. Priznávam sa, že takúto dlhú báseň som už dlhé roky nepočula.“ Zasmiala sa McGonagallová a podišla bližšie ku stoličke.

„Tak aby sme už prešli k triedeniu.“ Povedala a z vrecka habitu vytiahla zvitok pergamentu. Otočila sa k pohromade stojacim prvákom a prečítala.

„Hanah Abertová!“

Vystrašené malé dievča v ružových šatách, vystúpilo na pódium, sadli si na soličku a profesorka McGonagallová jej na hlavu posadila klobúk.

„Hmmm,“ začal klobúk zamyslene. „Koho to tu máme. Múdra, občas vyľakaná...BYSTROHLAV!“ zvolal a pri Bystrohľavskom stole sa ozval výbušný potlesk. Keď jej McGonagallová zobrala klobúk z hlavy a dievčatko odkračalo k svojmu stolu, začala čítať ďalej.

„Nikolas Ernie!“

Chlapec s čiernymi vlasmi podišiel ku stoličke a sadol si.

„Odvážny...nebojácny...No predsa CHRABROMIL!“ zvolal klobúk a pri chrabromilskom stole sa ozval ešte búrlivejší potlesk ako predtým.

„Amber Hannová!“

Štíhle, usmiate dievča si sadlo na stoličku a McGonagallová jej nasadila klobúk. „BIFŮMOR!“ zvolal okamžite a spoza bifľomorského stola sa ozývali výkriky.

„Scorpius Malfoy!“

Prv než stihla profesorka McGonagallová nasadiť klobúk na hlavu zvolal.

„SLIZOLIN!“ trocha ustráchaný chlapec so strapatými vlasmi sa pobral ku svojmu stolu jasajúcemu od šťastia.

„Rowan Scamanderová!“ čítala ďalej riaditeľka.

Dievča s plavými vlasmi, ktoré Albus spoznal vo vlaku si sadlo na stoličku.

„Bystrá po mame a vytrvalá po otcovi... jednoznačne BYSTROHLAV!“
Rowan natešene zhĺkla a na potlesk sa pobrala ku svojej fakulte.

„Teddy Trowan!“

Z pár posledných prvkov vyšiel oziabaný chlapec, ktorého Rose zachraňovala po páde zo jazera.

„Nebojácny, zvedavý...Myslím, že ťa zaradím do CHRABROMILU!“

„Rose Weasleyová!“

Vylakaná Albusova sesternica podišla ku stoličke a sadla si.

„Odvážna a múdra po mame. Zábavná po otcovi...CHRABROMIL!“ zvolal klobúk. Pri chrabromilskom stole sa ozývali natešené výkriky.

„Albus Potter!“

Albus postrehol, že pri učiteľskom stole sa zahmýrilo pár učiteľov.

„To je predsa jasné, že patríš do chrabromilu.“ Pošepla mu McGonagallová a posadila mu na hlavu klobúk.

„Hmmm,“ zamyslel sa ,ale po chvíli pokračoval. „ Syn Harryho Pottera. Ako by to bolo len včera, čo na tomto mieste sedel tvoj otec.“

„Prosím Chrabromil. Chcem patriť do Chrabromilu!“ šepkal mu Albus, aby ho nikto okrem klobúku nepočul.

„Nemusíš ma prosiť Albus. Tvoj otec ma tiež prosil a ja som mu vyhovel. Jednoznačne patríš do jedinej fakulty.“ Rozprával klobúk a hlasno zakričal.

„SLIZOLIN!“

Albus a nielen on, bol zdesene prekvapený. Počul hlas svojho brata Jamesa- NIE!

„To nie je možné.“ Ozývali sa hlasy profesorov. „Nie...To...“ hľadela naňho profesorka MCGonagallová.

Albus pomaly kráčal ku slizolinskému stolu. Cesta k nemu sa mu zdala ako celá večnosť. Takmer nevnímal pokriky nespravodlivosti, ktoré sa ozývali po Sieni. Sadol si vedľa veľkého tmavovlasého študenta s bielou kravatou.

Albus bol s toho taký zmätený, že ani nevnímal ako ku klobúku prichádzajú ďalší a ďalší prváci. Keď sa triedenie skončilo, McGonagallová sa chystala prezentovať informácie k školskému roku, no všetci učitelia iba hľadeli na Albusa pri Slizolinskom stole.

„PREČO SLIZOLIN?“ ozýval sa mu v hlave hlas plný výčitiek. Čo mu na to povie otec? Nájde si vôbec kamarátov? V Sieni náhle zavládlo šire ticho...

* * * Slizolinská klubovňa * * *

„Potter!“ prehovoril veľký zavalitý študent v zeleno osvetlenej miestnosti. Albus sa zobudil ležiaci na pohovke. Nohy mal vyložené na vankúši a na čele položený teplý obklad. Nad jeho tvárou sa hmýrilo asi tucet hláv.

Albus sa v okamžiku posadil a hlava sa mu nepríjemne zakrútila.

„Potter sa prebral!“ chichúňala sa ďalšia slizolinčanka.

„Vitaj v Slizolinskej klubovni,“ začal vysoký siedmak, prefekt Slizolinskej fakulty. „Aké neobvyklé počuť v tejto miestnosti meno Potter.“ Zasmial sa no pokračoval. „Naopak, vôbec ma neprekvapuje, že si hneď na začiatku roka spravil divadlo celej Sieni, učiteľom a dokonca aj Dennému Proroku!“ vyškieral sa naňho a kopa Slizolinčanov sa zasmiala.

„A aby si bol ešte zaujímavejší, pospal si si dva celé dni... Potterovský oddych.“ Dokončil no v tom sa dvere do klubovne rozleteli a stál v nich Albusovi povedomý chlapec so strapatými plavými vlasmi a so sýtozelenou kravatou na krku.

„Nechajte ho tak.“ Povedal a podišiel k Albusovi bližšie.

„Pod' Al, ideme!“ zavelil a Albusa nebolo treba dva krát prosiť. Odhodil deku z pohovky, na ktorej ležal a pribehol ku chlapcovi, ktorý zamieril k bočným dverám miestnosti. Ocitli sa na točitom schodisku, ktoré ich doviedlo ku viacerým dverám s číslami spální. Otvoril dvere z číslom jedna a keď vošli, Albus ich zatvoril.

„Toto je naša spálňa.“ Povedal chlapec a ukázal na asi päť postelí z baldachýnom, stojacich oproti nim.

„A nepočúvaj ich, nespal si dva dni.“ Povzdychol si chlapec a sadol si na najbližšiu posteľ.

„Kto si?“ spýtal sa ho Albus a sadol si oproti nemu na posteľ s menovkou Albus Potter.

„Ja som Skorpius... Skorpius Malfoy, teší ma.“ Podal mu ruku a Albus mu s ňou zatriasol.

Matno zelené baldachýny ožarovali miestnosť ako žiarivé hviezdy. Pod každou posteľou bol uložený kufor.

„Ako... ako som sa ocitol na tej pohovke, na nič sa nepamätám.“ Spytoval sa Albus a zhlboka sa zamyslel.

„Dostal si centifídu. Mrzí ma to.“ Povedal Skorpius a sklonil pohľad k zemi.

„Centi...čo?“ nechápal Albus a nadvihol obočie.

„Centifída je náhla strata vedomia. Stratil si aj pamäť. Najhoršie je, že centifída je súčasť nejakého zaklínadla. Nikto však nevie, kto ho na teba uvalil.“

„To je super, prvý deň na Rokforte a hneď ma začarujú.“ Zamračil sa Albus a spytoval sa ďalej. „A čo je to vlastne za zrkadlo?“ ukázal na veľké, dobou zakalené zrkadlo, stojace v rohu chlapčenskej spálne.

„Ó...toto je vraj nejaké Slizolinské zrkadlo prvej pomoci. V ňom sa ukazujú rôzne veci, ktoré urobíš, alebo musíš urobiť do konca tohto roka.“ Povedal Skorpius a pokračoval. „Ja tam vidím... draky. A ešte lampáš zelenej farby, s ktorého žiari naopak červené svetlo.“ Zamyslel sa Skorpius.

„Ja tam vidím náhrdelník. Ale taký neobyčajní. Má to tvar kruhu a to čo je v strede sa točí.“ Povedal Albus a podišiel k zrkadlu bližšie.

„A vidím tiež nejakú ženu. Má dlhé čierne vlasy a krátku ružovú blúzku. Usmieva sa spolu s... má ryšavo vlasé deti. A stojí pri nej Molly, moja babička a ešte je tam...“ Vtom sa dvere na spálni otvorili.

Vkročil do nich vysoký, trochu zavalitejší, strapatý muž v zelenom habite.

„Ó Albus. Tak už si sa prebral?“ prihovoril sa mu a Albus prikývol.

„Volám sa Horace Slughorn, som učiteľ elixírov a zástupca Slizolinskej fakulty. Tvojho otca som poznal veľmi dobre. Patril k mojim najobľúbenejším žiakom.“ Povedal Slughorn a pokračoval.

„Počul som, že si pomenovaný podľa bývalých rokfortských riaditeľoch. Pozoruhodné.“

Albus mlčal. Nevedel, čo má Slughornovi povedať.

Vtom ho však napadla otázka, ktorou sa pokúšal zmeniť tému.

„Pán profesor, môžem sa vás spýtať na Felix Felicis?“ spýtal sa Albus.

„Felix Felicis,“ začal Slughorn a prižmúril oči. „tvoj otec ho raz dostal za skvelú prácu na elixíroch...pamätám sa, akoby to bolo včera. Felix Felicis, veľmi vzácny elixír, prezývaný aj tekuté šťastie, už podľa názvu prináša šťastie.“ Pousmial sa Slughorn a zamyslel sa.

„Naposledy som ho použil v Bitke o Rokfort. Vyhrali sme, čo je pochopiteľné. Tvoj otec ho raz tiež použil, aby uspel v úlohe, ktorú mu zadal Dumbledore.“

„Chcel som sa spýtať ešte na jednu vec.“ Povedal Albus a pozrel sa do Slughornovej zvráskavenej tváre.

„Čo môže byť malé, krúživé na zlatej retiazke?“ spomenul si na objekt zo zrkadla.

„Zlatá retiazka... To môže byť čokoľvek, drahý Albus. Napríklad náhrdelník darov smrti. Alebo stratený testament Ariany Dumbledorovej.“ Povzdychol si Slughorn. „Moji milí, za chvíľu je večera. Pôjdem do pracovne a neskôr sa stretneme v Sieni.“ Zvolal Slughorn a na pol ceste k dverám sa zvrtol.

„A inak Albus, Pri posteli máš pár zákuskov. Sú síce čarodejnícke, ale zjedz ich čím skôr.“ Usmial sa naňho a vyšiel zo spálne.

„Pôjdeme?“ spýtal sa Skorpius po chvíli.

„Poďme.“ Odvetil Albus a spolu sa pobrali do klubovne.

„Skorpius, veď si syn Draca Malfoya! A zástanca Albusa Pottera? To my nejako nesedí!“ vyškierala sa na prichádzajúcich chlapcov nízka hnedovlasá slizolinčanka s posmešným tónom.

„Nevšímaj si ich Albus.“ Šepol Albusovi, kráčajúcemu ku dverám klubovne. Vyšli do dlhého kamenného tunela osvetleného hradnými fakľami, vedúceho ku schodom do predsieni.

MÁGIA JE MOC

Slizolinská spáľňa sa na druhý deň ráno otriasala ruchom. Albus vstal zo svojej postele a prehodil si cez seba svoj čierny školský habit.

„Dobré ráno Skorpius!“ pozdravil Albus prívetivo svojho nového kamaráta, ktorý si práve chystal prázdne fľaštičky na elixíry a dával si ich do spodného vaku v habite.

„Dobré ráno,“ Povzdychol si Skorpius a pokračoval. „Chystám sa na raňajky, pôjdeš so mnou?“

„Jasné, poďme.“ Prikývol Albus a spolu vyšli zo spálne smerujúc po chodbe do hradu. Chodba, končiaca točitým schodiskom sa ozývala dupotom kráčajúcich slizolinčanov.

Spolu kráčali k Slizolinskému stolu na kraji Veľkej Siene.

„Albus, už si sa zotavil?“ vykrikol spoza Chrabromilského stola na Albusa veľmi známy hlas.

„Čau Rose.“ Pozdravil ju Skorpius a Albus na pozdrav zdvihol ruku.

„Poslala som rodičom sovu, že som v Chrabromile a ty v Slizoline.“ Pri slove Slizolin, Rose zabehol kúsok z mäsového pudingu.

„James nechcel ísť so mnou. Stále sa baví s tým Nevillovym synom Charliem. Vraj je nebojácny ako on...Pche,“ neveriacky pokrútila hlavou. „a mňa si čo len nevšímne, keď mu v klubovni poviem, že nech skáče po pohovke, lebo sa zraní.“ Hnevala sa Rose a pokračovala. „Och, a tu máš svojho ...mhm... kamaráta?“ spýtala sa pri pohľade na Skorpiusa sťa stena.

„Skorpius, toto je moja sesternica Rose.“ Ten sa pri pohľade na Rose zdvorilo pousmial.

„Tak sa maj!“ pozdravil Albus a smerujúc k Slizolinskému stolu zahliadol Skorpiusovu ruku mávajúcu začervenej Rose.

Pri učiteľskom stole uvidel sedieť poloobra Hagrida, ktorý ho pred začiatkom školského roka navštívil uňho doma. Vedľa neho sedel usmievajúci sa profesor herbológie Neville Longbottom, ktorý si práve sypal cereálie do taniera plného mlieka. Po jeho lavici sedel malý zamyslený muž Filius Flitwick. „Na zdravie.“ Započul Albus vzdialený hlas Slughorna, sediaceho vedľa Filiusa. V strede učiteľského stola práve jedla anglický cheesecake rokfortská riaditeľka Minerva McGonagallová, ktorá upriamila svoj pohľad na kráčajúceho Albusa. Ostatné tri učiteľské stoličky ostali prázdne. Strop v Sieni žiaril krásnou septembrovou oblohou.

„Albus, dáš si zákusok?“ spýtal sa ho Skorpius a Albus si ani neuvedomil, že už sedí za stolom. „Och, jasné.“ Povedal Skorpiusovi, ktorý sa napchával koláčikmi a s plnými ústami podával Albusovi zdobený muffin so šľahačkou navrchu.

„Tešíš sa na elixíry?“ spytoval sa Skorpius.

„Áno, na elixíry a na obranu proti čiernej mágii.“ Odpovedal Albus a tvrdo sa zamyslel, aké predmety ho tento rok čakajú.

„Rozvrhy, pán Potter!“ podával mu Slughorn kartičku z rozpisom predmetov.

„Vďaka, pán profesor.“

„Niet začo, vidíme sa zajtra na elixíroch.“ Natešene zvolal Slughorn a odišiel.

„Prvá hodina- čarovanie. Celkom dobrý začiatok ,nie?“ čítal z rozvrhu Skorpius a Albus prikývol. Ponáhľali sa po živých schodoch rovno na piate poschodie. Albus si všimol čarodejníka, ktorý prechádzal z jedného obrazu do druhého. Všimol si tiež uháňajúcu Rose ku dverám s názvom predmetu. Dvere do učebne sa otvorili. Polovicu miestnosti ,o trochu väčšej ako Slizolinská klubovňa, prekryvalo množstvo starých drevených lavíc, v ktorých sedeli prváci z chrabromilskej a slizolinskej fakulty. Na laviciach mali položené svoje čarodejnícke prútky. V strede za učiteľským pultom

stál starý, vysoký muž s dlhou šedivou bradou. Albus so Skorpiusom si sadli do prázdnej lavice, pokrytej tenkou vrstvou prachu.

„Vítam vás na vašej prvej hodine čarovania!“ prehovoril muž za putom.

„Volám sa Aberforth Dumbledore, brat Albusa Dumbledora a váš nový učiteľ čarovania.“ Mnoho študentov sa napäto zahmýrilo a Albus postrehol Rose, ktorá spolu s hnedovlasým dievčaťom vedľa nej, napäto počúvala.

„Dnes sa naučíme levitujúce zaklínadlo.“ Povedal Aberforth a mávol svojím prúťikom po učebni. V tom sa na každej lavici zjavilo veľké šedé pierko podobné brku. Mnoho študentov prekvapene zhíklo a ďalej počúvali Dumbledorovu reč.

„Pri tomto jednoduchom zaklínadle musíte mávnuť prúťikom doprava, potom doľava, zamieriť na objekt a veľmi zrozumiteľne vysloviť-Wingardium Leviósa.“ Vysvetľoval Dumbledore a zároveň zaklínadlo predvádzal. Po vyslovení zaklínadla sa pierko náhle pohlo a začalo sa vznášať ku stropu. V učebni sa zrazu ozval ohlušujúci potlesk, na ktorý sa Aberforth Dumbledore zdvorilo poklonil.

„Teraz si to skúste vy, pozor na výslovnosť!“ varoval ich Dumbledore a študenti sa bez druhého prosenia dali do čarovania.

Albus si všimol Skorpiusa, ako z habitu vyťahuje veľmi zvláštny prúťik. „S čoho je vyrobený?“ spýtal sa prekvapene, hľadiac na bieločierny ohnutý prúťik s vyrezanými rímskymi číslicami na jeho rúčke. „tuším z vrbieho dreva. Jadro si však už nespomínam. Prečo sa pýtaš?“

„Takýto prúťik som ešte nevidel.“ Povedal Albus a sledoval Skorpiusa ako ním mieri na svoje pierko.

„Wingardium Leviósa.“ Zvolal Skorpius. Jeho pierko sa na chvíľu vznieslo, no po pár sekundách padlo na zaprášený povrch lavice. Trieda sa ozývala mnohými pokusmi v snahe zdvihnúť pierko do vzduchu ako Aberforth Dumbledore.

„Wingardium Leviósa!“ zahlásila Rose a teraz všetci študenti hľadeli iba na ňu. Jej pierko sa vznieslo až ku kamennému stropu učebne. Rose mala stále zdvihnutý prútik, keď sa Dumbledore ozval z výkrikom: „ Výborne Rose, výborne“ Desať bodov pre Chrabromil.“

„Vieš Albus, fakulty medzi sebou súťažia. Jedna z nich na konci roka zvíťazí. Vraveli to, keď si odpadol.“ Povedal Skorpius prehlušujúc potlesk tleskajúcich chrabromilčanov.

„Wingardium Leviósa!“ vykrikol Albus. Miestnosť zažiarila svetlom a pomaly obhárala vo veľkých plameňoch. Vystrašený Aberforth náhle vykrikol. „Aquamenti!“ po miestnosti sa rozplynula voda. Aberforth mával prútik ako o život, zvolával zaklínadlá, aké si len Albus nevedel predstaviť. „Reparo!“ zvolal napokon a z konca jeho prútika vyšlo modré svetlo, ktoré zhorené kusy lavíc napravilo do pôvodného stavu. Aberforth si povzdychol a zahľadel sa do Albusovej zdesenej tváre. „Použili ste levitujúce zaklínadlo, pán Potter?“ spýtal sa ho až desivo pokojne, čo v Albusovi vzbudzovalo výčitky svedomia. „Áno, pán profesor.“ Povedal Albus a Skorpius sa pridala tiež. „Mohol by som skontrolovať váš prútik?“ požiadal ho a Albus súhlasne prikývol a podal mu ho do vystretých rúk. Aberforth si potichu mrmlal niečo v latinčine a nakoniec sa prekvapene pozrel na triedu. „To zaklínadlo nevyšlo z vášho prútika. Ten oheň má na svedomí niekto iní z triedy.“ Podozrievavo povedal a pokračoval. „Kto ten požiar zapálil?“ Po triede sa šíriло priam desivé ticho. Napokon sa však ozval hlas Albusovej sesternice.

„Obávam sa, že ja, pán profesor.“ Povedala Rose a celá trieda sa zrazu otočila rovno na ňu.

„Albus! Si v poriadku?“ Zvolala naňho Rose, kráčajúca pomedzi dav študentov.

„Ja áno, ale prečo si podpálila tú učebňu?“ spýtal sa jej Albus a prekvapene sa na ňu pozrel.

„To môj prútik! Z ničoho nič začal strieľať zaklínadlá. Prisahám.“ Fňukala Rose, ktorej po tvári stekala slza. „Keď sa toto rodičia dozvedia.“ Hrešila sa jeho sesternica, no Albus ju neveriacky odbil a pokrútil hlavou. „Ale čoby. Veď ty za to nemôžeš!“

„O to nejde, ale toto sa pokiaľ viem stalo iba... Aurore Ridlleovej, s jej *záhadným prútikom smrti*.“

„Ridlleovej? Myslíš dcéru Lorda Voldemorta a Bellatrix Lestrengovej?“ spytoval sa Skorpius a Rose prikývla.

„A čo je s tým prútikom teraz?“ pridal sa Albus.

„V dejinách mágie sa píše, že odvtedy ten prútik nikto živý nevidel.“ Poučala ich Rose.

„Kto písal ten článok?“

„Fralvis Diggory a Ollivander. Len my prosím nehovor, že ťa ten prútik zaujal, veď je dávno stratený...“

„Povedala si, že NIKTO ŽIVÝ HO NEVIDEL?“ zamyslene sa spýtal Albus nevšímajúc si Roseiné klebety.

„Áno, to hovorí za všetko..“

„V tom prípade musíme ísť za niekým, kto živý nie je.“ Dokončil Albus a hlboko sa zamyslel.

„Diggoryovci sú moja vzdialená rodina. Môžeme sa s nimi stretnúť, ak chceš.“ Povedal Skorpius a na Albusov súhlas pokračoval. „Ale ako... premiestniť sa môžeme až keď dovŕšime 17 rokov. Aspoň keby máme ten feletón..“

„Telefón.“ Opravila ho Rose, ale Skorpius si to nevšimol.

„...tak by sme im aspoň zavolali, možno budú vedieť viac!“

„A čo tak HOP-ŠUP prášok?“ uvažoval Albus, ale Rose ich okamžite zahriakla.

„Ste tým úplne posadnutí, alebo čo? Teraz máme aj tak elixíry a veľmi dobre viete, že Rokfort opustiť nemôžete!“

„Profesor Slughorn nám možno pomôže.“ Trval na svojom Skorpius. Všetci traja sa po čarovných schodoch pobrali do Predsiene, odkiaľ zamierili do hradného žalára na hodinu elixírov.

„Vitajte pán Potter, Malfoy a slečna Weasleyová!“ pousmial sa veselý Slughorn a ukázal na dlhý drevený stôl, kde stála hromada prvkov z rôznych fakúlt.

„Len podťe, moji milí!“

Učebňa elixírov bola tmná, s dlhými poličkami na stenách s rôznymi nádobami, ktorých objem Albus ani len netúžil poznať.

V strede stál klasický študentský stôl, pripomínajúci ten v Hlavnej Sieni. Albus podišiel bližšie ku stolu a postavil sa pri hnedovlasého chlapca z chrabromilskej fakulty.

„Dnes si vyskúšame uvariť elixír Expetis Crucius,“ zahlásil Slughorn a všetci v okamihu stíchli.

Prešiel po vŕzgajúcej podlahe rovno k poličke a zobral z nej malú fľaštičku, v ktorej plávala matná tekutina. Albus veľmi pozorne hľadel do Slughornovej zvráskavenej tváre. Skorpius sa zachvel nedočkavým pohybom a Rose napäto počúvala.

„Expetis Crucius je veľmi zvláštny elixír. Väčšinou zmení svoju podobu na elixír, ktorý si želáte. Dokáže sa premeniť na veľmi známe elixíry ako je napríklad elixír lásky, či elixír živých mŕtvych... no vziať podobu dokáže aj na doposiaľ nám neznáme elixíry, ktoré neboli ešte objavené...“ vysvetľoval Slughorn akýmsi neistým hlasom.

„Faktisimus!“ zvolal a z najbližšej skrine vyletela kôpka učebníc.

Slughorn opäť mávol prútikom a na stole sa zjavilo mnoho vecí na prípravu elixíru.

„Otvorte si učebnicu na strane 3, milí žiaci.“

Po učebni sa ozvalo zašušťanie starých kníh. Albus si pozorne nalistoval stranu a prekvapene sa na ňu zahľadel.

„Postupujte podľa postupu prosím.“ Dokončil Slughorn a všetci sa pustili do napätého čítania.

Expetis Crucius- elixír núdzovej pomoci

3 babuóny

4 jadrá cezmínových jadierok

290 ml mesačnej vody

2 krídla z červenca

štipka racedatínu

½ podrvená škrupinka testralovej potravy

Postup:

Babuóny mierne popraskaj a pridaj do mesačnej vody, dobre premiešaj. Rozrež jadierka cezmíny a pridaj do zelenej vody ich jadrá. Pridaj krídla červenca. Za stáleho miešania dodaj racedatín a nakoniec rýchlym pohybom primiešaj škrupinku potravy.

Albus si netrpezlivo prečítal recept ešte raz a pozrel na Rose, ktorá už miešala kôpku svojich ingrediencií v kotlíku pred sebou. Potom upriamil pohľad na svoju kôpku ingrediencií a neisto zobral malú nádobku, v ktorej plávali drobné čierne fazuľky *babuóny*.

Otvoril uzáver a opatrne vybral prvý babuón. Položil ho na stôl a zobral tupý kovový nôž, so sivočiernou rukoväťou. Pomaly ho pritlačil o babuón,

ktorý náhle praskol a vyprskol zelenú tekutinu. Rýchlo zobral fľaštičku z názvom *mesačná voda*, letmo ju otvoril a nalial do kotlíka. Schmatol popraskané babuóny a pridal do priesvitnej lesklej tekutiny, ktorá v tom okamihu zozelenela. Albus schmatol drevenú varechu a dôkladne elixír premiešal. V tom však postrehol že ruka jeho sesternice Rose letela zbesilo nahor. Mnoho študentov z chrabromilskej i slizolinskej fakulty sa zachvelo a pozeralo na jej čiernu žblnkajúcu tekutinu v kotlíku.

„Slečna Weasleyová?“ oslovil ju profesor Slughorn spoza učiteľského stola. „Pán profesor, elixír som dokončila.“ Sprisahanecky povedala Rosa a Slughorn nečakane podišiel k nej, z vnútorného vrecka habitu vybral svoj prútik a zamieril rovno do Roseiného kotlíka.

„Vocanti Tesera!“ z jeho konca prútika vyletel drobný zelený lístok a pristál na hladine elixíru. Albus prekvapene hľadel na lístok, ktorý zažiaril jasnou farbou a pomaly v tekutine obhorel.

„Výborne Rose! Tvoj elixír je úplne presný! Pridávam Chrabromilu desať bodov!“ zvolal natešený Slughorn a polka učebne, ktorú tvorili chrabromilský študenti vybuchla potleskom.

„Odteraz je váš, slečna Weasleyová a využij ho správne!“ dokončil Slughorn nadšeným hlasom.

„Tak moji milí, vidíme sa...“

„V stredu, pane.“ Pripomenul mu zavalitý študent z chrabromilu a Slughorn poďakoval. Zakýval študentom vychádzajúcim z učebne a pobral sa späť ku svojmu stolu. Albus, Skorpionus a Rose však čakali, kým v miestnosti ostanú len oni traja a ich profesor elixírov.

„Môžem vám z niečím pomôcť?“ spytoval sa ich Slughorn a jeho hlas sa odrážal od kamenného stropu učebne.

„Pán profesor, ako funguje v Rokforte HOP-ŠUP prášok?“ obrátil sa ku Slughornovi Skorpionus. Albus aj s Rose potichu čakali odpoveď.

„Dúfam, že sa nehodláte ho použiť. V Rokforte je cestovanie kozubmi prísne zakázané. Jeden kozub, riaditeľkin je povolený. Ale iba pre učiteľov..“ vysvetľoval Slughorn a Albus aj Skorpius okamžite pokrútili hlavami.

„Viete pán profesor... Na dejinách mágie nám profesor Binns vysvetľoval toto učivo a tak sme sa len chceli spýtať...“ namietal Skorpius a Albus si okamžite vydýchol.

„Keď iba takto...“ povzdychol si Slughorn, no Rose mu skočila do reči.

„Potrebujeme sa s niekým stretnúť, pán profesor.“ Vychrlila zo seba ako dračica.

„Môžeme poslať sovu rodičom a v prípade nutnosti vás môžem pustiť s nimi... Teda aspoň za moju fakultu, Albus a Skorpius.“ Usmial sa na nich Slughorn a podozrievavo sa na nich pozrel.

„Nie pane, potrebovali by sme to tajne...“ zašepkal Skorpius a Slughorn sa na nich hlasno zasmial.

„Ja vás prezrádzať nebudem. Vaši rodičia mali v dennom poriadku porušovanie pravidiel. Ak to je až také súrne, môžete použiť riaditeľkin kozub. Ale hlavne nehovorte, že som vám to povedal ja. Mal by som s toho ošemetné situácie... Už teraz má ministerstvo...“ zastavil sa Slughorn a prosebne sa na nich pozrel.

„Čo vás ministerstvo?“ spýtal sa Albus.

„Ale nič, pán Potter.“ Povzdychol si Slughorn a všetci traja sťa šíp utekali z pracovne von, letmo pozdravili Slughorna uháňajúc do riaditeľskej pracovne.

DELPHININA PROSBA

„Albus, počkaj!“ kričala Rose na Albusa uháňajúc po chodbe. „Nemáme plán, navyše by sme mali byť na hodine lietania!“

„Oh, áno Rose. Tak niečo navrhni. Aký máš plán ty?“ hneval sa Albus.

„JA?! My musíme mať plán!“ mračila sa Rose a spolu s Albusom obaja brali schody po dvoch. „Mal by si tam ísť sám. My budeme strážiť chodbu a ty pôjdeš ku krbu...“

„A zväčšíš pierko zaklínadlom engorio. To bude znamenie, že vzduch je čistí.“ Skočil jej do reči Skorpius. Ich habity plachtili po vysokom schodisku ako testrali nad úbočím Zakázaného lesa. Rose po chvíli zahliadla na Albusovi niečo zvláštne. Mal privreté oči a veľmi prerývane dýchal, v čele mu búšila bolesť. „Al, všetko v poriadku?“

Albus klesal k múru kamenných schodov. „Albus!“ zvolal Skorpius vydesene.

Jeho hlas bol vysoký, jasný a vystrašený, držal v ruke prútk pripravený zasiahnuť. Blížil sa...

Fakle po stenách hradu pozhasínali. Vonku sa nečakane zjavila šíra tma, ktorá okrajovo prenikla cez okná do vnútra. Všade sa ozývali výkriky študentov. Nepríjemne šíriaci sa zvuk sa rozliehal po celom areáli Rokfortu. Schody sa zastavili a výkriky sa ozývali ešte hlasnejšie. Rose si všimla profesorku McGonagallovú, ako si prikrýva uši rukami. „Pomóc!“ ozývalo sa po celej škole mnoho volaní a kriku. Čarodejnice a čarodejníci v obrazoch sa krčili k zemi a zahaľovali sa svojimi habitmi. Nepríjemný zvuk

sa širil stále hlasnejšie a prenikavejšie. Obama rukami si držal spánky, na ktorých neprestajne pociťoval tlak.

„Viem, že mnohí z vás nezabudli na udalosti s pred 19-tich rokov.“ Začal hovoriť muživý hlas a pokračoval. „Sláva však nie je všetko. Nezabúdajte, že koniec ešte nenastal. Stovky muklov zomierali právom. No každá preliata kvapka čarodejníckej krvi je obrovská strata a plytvanie.“

Výkriky boli stále hlasnejšie a desivejšie.

„Prednedávnom však na Rokfort prišiel čarodejník. Veľká česť s tebou hovoriť, Albus Severus Potter!“

Albus zmeravel a triasol sa ešte viac.

„LEN ZLATÁ RETIAZKA VRÁTI ČAS, KEDY PÁN ZLA POVSTAL ZAS.“

Hluk náhle stíchol. Schody sa opäť začali hýbať a fakle po stenách hradu znovu zažiarili ohňom. Študenti sa pokúšali vstať a profesorka McGonagallová utekala do Veľkej siene za Slughornom. Albus sa prevrátil na chrbát a otvoril oči. Tvár mal bledú a vystrašenú. Podobne na tom bol aj Skorpius, ktorý nechápavo hľadel na Rose.

Vstali a všetci traja bežali smerom do predsieni. „Albus, ste v poriadku?“

Spýtal sa ich Slughorn krátko potom, čo od neho odišla McGonagallová.

Skorpius ani nestihol prikývnuť, lebo všetky pohľady sa strhli na otvárajúce sa vchodové dvere do hradu.

„Ani hnúť!“ vykrikol profesor Flitwick. Mieril so svojím prútikom na nízku ženu s plavými vlasmi a dlhým otrhaným habitom ošľahaných od ohňa.

„Kto ste, tak vravte!“ vyzývala ju McGonagallová a uzatvorila kruh, ktorým ju obkľúčili. *„Volám sa Delphiny Diggoryová.“* Povedala a zamračene a bezcitne na nich hľadela. Všetci učitelia sklonili prútiky k zemi.

„Tak čo tu chcete. Nejaké informácie z ministerstva?“ Spytoval sa Flitwick a Delphiny pokrútila hlavou. *„Ja som prišla za Albusom Potterom, na príkaz ministerky mágie.“*

Albus sa skrčil za roh predsiene a všetci traja sa pokúšali byť čo najtichšie. Povrazy Flitwockovho zaklínadla, ktoré zväzovali Delphiny sa zrazu uvoľnili. „Osamote prosím.“ Povedala a vykročila smerom ku Sieni. Všetci profesori nechápavo hľadeli najprv na ňu a potom na riaditeľku. „Nemusíš sa skrývať, Albus.“ Nečakane naňho zvolala a usmiala sa. „Pod’ so mnou.“ Povedala mu. Rose mu očami naznačovala, že to nie je dobrý nápad. Skorpius ho naopak povzbudil a tak Albus prikývol.

„Kam to ideme?“ spýtal sa Delphiny, ktorá ho ťahala smerom ku koncu dlhej chodby pri metlobalové šatne. „Do komory na metly.“ Odpovedala pokojne a ukázala na malé dverka pokryté pavučinami pod schodmi vedúcimi na štadión. Otvorila ich a vošli do malej zaprášenej miestnosti s mramorovým okienkom.

„Vieš kto som?“ spýtala sa urýchlene, akoby sa niekam ponáhľala.

„Netuším.“ Úprimne odpovedal Albus. „Som neter Amosa Diggoryho.“ Pošepla mu Delphiny prehlušujúc tlkot jeho srdca. „Mám pre teba prosbu. Veď vieš čo sa teraz stalo. Na ministerstve je s toho zmätok,“ trochu si odkašľala a pokračovala. „Vieš, kto je Cedric Diggory?“ spytovala sa ho.

„Neviem.“

„Môj bratranec. Zomrel pod prúťikom Temného pána na konci trojčarodejníckeho turnaja. Prosím, pomôž mi vrátiť mi ho naspäť. Starý Amos stále smúti. Vraj za to môže... Sláva tvojho...otca.“ preglgla Delphiny. „Ale to sú len reči. Tvoj otec za to nemôže. Nemohol vedieť, že pohár je prenášadlo.“

Albus nechápal o čom Delphiny rozpráva. Už sa tešil , kým mu Rose všetko objasní. „Keď príde čas, všetko sa dozvieš. Zabráň mu uspieť už v prvej úlohe turnaja a tým navrátiš môjho bratranca späť.“ Jej tvár sa mierne zvrátila a dlho hľadela na Albusa, pretože práve on je syn slávneho Harryho Pottera...

„Ja som profesor Longbottom. Som váš učiteľ herbológie a odborník na čarovné rastliny Tibetskej vysočiny. Nejaké otázky?“ Spýtal sa vysoký hnedovlasý muž v zelenom habite, ktorý sa prihováral asi ku dvom tuctom prvákov. „Toto je školský skleník, kto by mi vedel povedať, aký slávny čarodejník ho dal postaviť?“ Roseina ruka letela prudko hore.

„To sú ale hlúposti. Načo nám v živote bude nejaký hlúpy skleník.“ Prevrátil sa Skorpius a pokrútil hlavou. Albus si to však nevšímal. Pokúšal sa dostať ku slovu a potichu vyrozprávať kamarátom, čo mu Delphiny povedala.

„Áno Rose?“ oslovil ju Longbottom a trieda ju pozorne počúvala. „Tento skleník dal postaviť sám Richard Chrabromil pred dávnymi storočiami, pán profesor.“ Vychrlila zo seba Rose a usmiala sa.

„Správne, áno. Na svoj vek vyzeráte ako veľmi múdra čarodejnica. Dnes sa zoznámime s prvou zázračnou rastlinou. Žiabrovka...“

„Bolo to nudnejšie než transfigurácia.“ Úprimne sa priznal Skorpius.

„Počuj Skorp, mám niečo naliehavejšie. Vieš čo je to trojčarodejnický trunaj?“ spýtal sa ho Albus šepotom. „Trojčarodejnický...čo? Spýtaj sa Rose, ona bude vedieť.“ Odpovedal mu Skorpius a Albus sa sklamane pozrel dole.

„Hej Rose!“ zvolal Albus, keď posledná vychádzala zo skleníka. Rýchlo k nim pribehla a Albus jej položil tú istú otázku.

„Ach chlapci. Vy si fakt neviete prečítať dejiny Rokforu? Trojčarodejnický turnaj je výnimočná súťaž, ktorá sa koná na Rokforte každých sto rokov. Študenti nad sedemnášť rokov vložia svoje meno do čaše, ktorá vyberie tých najsilnejších a najzdatnejších reprezentantov z každej školy, ktorí súťažia o trojčarodejnický pohár a tisíc galeónov...“

„Z každej školy? Vravíš, že tam súťažia aj iné školy?“ vyzvedal Skorpius a Albus pozorne načúval.

„Áno, väčšinou sú to Francúzi a Íri. A obzvlášť ty by si to mal vedieť, veď napokon, súťažil tam tvoj otec.“ Pozrela na Albusa.

„Môj otec o tom nikdy nehovoril. Nikdy som ho nepočul spomenúť niečo také.“ Nechápavo spomínal Albus.

„To je tiež možné. Tvoj otec... Tvojho otca do tej súťaže prihlásil smrťožrút. Prečaroval pohár na prenášadlo, ktorého sa spolu s Cedricom Diggorym náhle premiestnili na cintorín, kde tvojho otca čakal...“

„Voldemort, viem. To mi mama hovorila.“ Skočil jej do reči Albus.

„Cidrica zabil a šiel si aj po život tvojho otca. Tomu sa však podarilo odtiaľ utiecť a keďže Voldemorta nikto nevidel, Cidricovu smrť zhodili na tvojho otca. Hlavne Amos Diggory. Ten aj po rokoch smúti za svojim synom.“ Rose stišila hlas, keď okolo prešla profesorka Horvathova.

„ Ja viem, Delphiny spomínala.“ Povedal Albus a Rose sa prekvapene naňho pozrela. „ A čo vlastne tá čarodejnica chcela? Zaútočili na Rokfort neznáme zdroje a ona sa len tak zjaví medzi dverami?“ nadával Skorpius a Rose sa pridala tiež. „Vieš, vraj jej mám pomôcť zachrániť Cedrica. Očistím meno svojho otca a prinesiem radosť Diggoriovcom.“ Povedal Albus ale Rose návrh okamžite zamietla.

„To v žiadnom prípade. Tvojmu otcovi už všetci veria, po tom čo sa Voldemort objavil. A narábať s časom je veľmi nebezpečné...“

„Pán Potter, prišla vám sova.“ Podišiel k ním neznámy študent a v ruke držal červenú obálku s jeho menom.

„Vďaka...“ zobral si ju do ruky a v tom všetko pochopil. Prišlo mu vrešťať.

„Nič zlé si predsa neurobil...“ krútil hlavou Skorpius a ustúpil od Albusa na krok ďalej. Albus odlepil kúsok pergamenu, ktorý zlepoval časti obálky. Opatrne vytiahol list, ktorý nečakane skočil do vzduchu a začal hlasno rozprávať.

„Albus Potter! To som ja, Delphiny,“ v tom sa kopa študentov otočila k vyľakanému Albusovi.

„dnes pri západe slnka, ťa budem čakať u Hagrida. Dupočila som sa, že tam máš namierené. Nemeškaj!“ list sa naspäť zabalil do obálky a padol na kamennú podlahu predsieni.

„Toto je Hagridova chatrč.“ Povedal Albus Skorpiusovi a Rose, ukazujúc na veľkú chalúpku zo záhradou, plnou obrovských tekvič. Na veľkom kopci posiatom jesienkami stál hrad.

„Keby McGonagallová vedela, že sme za súmraku pri Zakázanom lese...“ krútila hlavou Rose.

Rose bola jediná z trojice, ktorá sa najviac obávala následkov porušovania pravidiel. „Toto...toto je Zakázaný les? Sú tam obrovské pavúky? Poďme preč...“ Vystrašene vyhlásil Skorpius a otočil sa smerom k hradu.

„Skorpius, no tak, nebuď ako Ron.“ Hneval sa Albus a potiahol ho späť. „Albus, tak tu si! Už som si myslela, že neprídeš.“ Veselo naňho zvolala Delphiny stojaca pri dverách chatrče. „Vstúpte dnu moji milí. Len smelo.“

Albus, Skorpius a Rose podišli bližšie a po malých hlinou utláčaných schodíkoch vošli rovno dovnútra. V strede kruhovej miestnosti stál veľký drevený stôl. Po bokoch steny bol pripevnený dlhý, kuchynský pult. Svetlo vychádzalo z petrolejovej lampy visiacej na strope.

„Čaute! Dáte si čaj?“ zavrčal Hagrid, ktorý ich po chvíli pozval ku stolu.

„Hagrid! Tak radi ťa opäť vidíme!“ zvolala Rose a z jej tváre na Hagrida zažiaril úsmev.

„Aj ja vás rád vidím.“

„Kde by sme začali...“ Nahlas premýšľala Delphiny a usadila sa za stôl.

„Takže ešte raz, som Delphiny Diggoryová. Môžete ma volať aj Delphi. Pracujem v domove svätého Oswalda, v oddelení pre duševne chorých čarodejníkov. Starám sa o Amosa Diggoryho, Cedricovho otca...“ a tak

Delphiny vyrozprávala Skorpiusovi a Rose všetko, čo aj Albusovi k komore na metly.

„Urobme to preňho. Zabráňme mu dotknúť sa prenášadla...“

„Cestovať v čase je veľmi nebezpečné,“ prerušila ju Rose uprostred vety a pokračovala. „a navyše, časovraty sú prísne strážené ministerstvom. Nemáme šancu...“

„Časo...Čo?“ zvolali Albus a Skorpius jednohlasne.

„Časovrat je magický predmet, ktorým dokážeme cestovať v čase. Môžeš zmeniť minulosť, napraviť súčasnosť, alebo naopak zabrániť udalostiam, ktoré sa odohrali pokojne aj storočia od prítomnosti. Máš na to len jednu hodinu. No vecou, ktorú zmeníš, môžeš zmeniť aj mnohé iné. Preto je tento predmet veľmi nebezpečný a mnohé z nich boli preto aj zničené počas druhej čarodejníckej vojny. Posledný, ministerstvom registrovaný časovrat mala moja mama. Spolu s tvojím otcom Albus, zachránila nielen život Siriusa Blacka, ale aj Hagridovho hipogrifa Hrdozobca...“ odrecitovala Rose štýlom, akoby to čítala priamo z učebnice.

„Oj to boli časy. Doteraz na to spomínam.“ Pousmial sa Hagrid. Delphiny sa však jediná mračila. „Ministerstvo má jeden.“ Povedala Delphiny nadšene.

„ČO?“ vykrikoval Skorpius a Rose opätovne pokrútila hlavou. „Teodor Nott jeden skrýval.“ Bránila sa Delphiny.

„Ten je falošný. Albusov otec ho pred rokom skonfiškoval.“ Pritvrdila Rose svojrázne a Albusov pohľad letel sklamane dole.

„To Hermiona. Ministerka mágie má stále jeden časovrat. Ten, ktorý jej dala McGonagallová, aby stíhala na všetky predmety.“ Zahrmel Hagrid, ktorý si hlasno odchlípol z čaju. Delhinin aj Albusov pohľad letel napäto hore.

„V tom prípade sa musíme dostať na ministerstvo!“ usmiala sa Delphiny a vstala od stola.

„Dobre šak jako ja povieť profesorke, že máte dôležitú úlohu.“ Prikývol Hagird.

„Ministerstvo? Nemožné.“ Rose okamžite zamietla návrh a prudko sa postavila od stola.

„Použite všehodžús. Mám pár zásob!“ pousmial sa Hagrid a zahľadel sa do širiej tmy žiariacej za oknom jeho chatrče. Stihne sa Albus vrátiť na Rokfort ešte pred Vianocami? Za týždeň prídu prázdniny a on sľúbil, že príde domov.

NA MINISTERSTVE

„Albus vstávaj!“

„Albus vstávaj!!!“

Za oknami slizolinskej spálne sa lesklo čerstvo primrzajúce Rokfortské jazero. Vonku padali chumáče snehu ligotajúce sa v lúčoch zimného slnka.

„Skorpius!“ vyľakane sa zobudil Albus a nahnevaným pohľadom sa pozeral na nedočkavého Skorpiusa.

„Albus, dnes zažijeme skutočné dobrodružstvo, ako naši rodičia!“

„Skorpius, upokoj sa.“ Usmial sa a veľmi nepresvedčivo váhal či je v poriadku. „Čo je to ten...všehodžús, som zmätený. Je to niečo ako tekvicový džús alebo niečo iné?“

„Al, ty o tom nevieš, že u tvojho otca bol tento elixír veľmi populárny? Naozaj ti o tom nepovedal?“ prekvapene sa spýtal Skorpius.

„Nie môj otec mi toho v poslednom čase veľa nepovedal...“

Takže hovoríš, že stačí čo len jeden vlások na premenu všehodžúsom?“ nahlas sa spytoval Albus pretláčajúci sa pomedzi študentov v Hlavnej Sieni.

„Áno, premení nás na človeka, z ktorého máme kúsok z jeho tela.“

„Ahoj, Rose!“ zakričal Skorpius na Albusovu sesternicu. Rose sedela za chrabromilským stolom plným jedla.

„Zdravím, chlapci! Tak idete do toho?“ neisto ich pozdravila a zakývala im.

„Áno, po raňajkách zjídeme za Hagridom. Stále si to nerozmyslíš?“ zasmial sa Skorpius a podišiel bližšie k lavici, na ktorej sedela.

„Nie, nezvládla by som vymeškávanie hodín. Ja ostanem v Rokforte. Vy len choďte, s Delphy je celkom zábava.“

„Rose, ale ty vieš oveľa viac zaklínadiel, ako my, prosím...“ Prosebné sa pozrel na sesternicu a ramenom udrel Skorpiusa.

„Áno, prosím. Poď s nami Rose.“ Opätovne poprosil Skorpius a s výčitkami sa pozrel na Albusa.

„Ja ostanem tu, prepáčte. Mama mi hovorila, že prvý ročník štúdia je veľmi dôležitý. Na, tu máte na cestu. Dala mi to mama pred odchodom na Rokfort, ja to moc nemusím.“ Usmiala sa Rose a podala Albusovi malé vrecúško karameliek.

„Vďaka, tak sa maj.“ Pozdravil ju Albus

„Budeš mi chýbať, Albus.“ Povzdychala si Rose.

„Aj ty mne.“

„Pán Potter?“ spoza jeho chrbta ho oslovil tenký pisklavý hlas. Stál tam profesor Flitwick a v ruke držal obálku s listom. „Priniesol som vám poštu, lebo prišla spolu s mojím novým brkom. Nech sa páči.“

„Ďakujem, pán profesor.“ Poďakoval sa Albus a vzal si malý zvitok pergamenu. Opatrne ho otvoril a začal čítať.

Ahoj, Albus.

S maminou Ťa obidvaja pozdravujeme,

Dúfam, že sa ti v Rokforte páči. Mám pre teba jednu dobrú a druhú zlú správu. Poznáš ma, začnem tou zlou. Ministerstvo sa obáva zlej veci. Majú podozrenie, že sa

niekto pokúša o ... ako to povedať... horší svet. Bud' stále v bezpečí. Je veľmi nepravdepodobné, že sa to niekomu podarí. Čo sa týka situácie doma, stále tu chodí starý Amos s Dephiny, chcú naspäť Cedrica. Akoby s tým máme niečo spoločné. Prosím, do ničoho sa nezapleť, neopúšťaj Rokfort a pozdrav od nás Jamesa. Draco je veľmi rád, že sa priatelíš so Skorpiusom. Kebyže chceš tú deku, rád ti ju sovou pošlem. A teraz tá dobrá správa. Keby mal Skorpius záujem, na Vianoce je u nás vítaný. Maj sa pekne a vidíme sa na Rokforte.

PS: ministerstvo rieši tú pohromu.

Ocko a mama.

„Nebezpečenstvo? Zbytočne stresujú.“ Povedal Albus a naspäť zroloval kúsok pergamenu. „Tak ideme Skorp?“

„Podme.“

„Hagird!“

„ Čaute, šak už som sik myslel že nedojdete,“ starostlivo na nich zvolal Hagrid a pozrel sa na veľkú tekvicu v jeho záhrade zasypanú snehom.

„ Snehu teda napadali, čo?“ usmial sa a s veľkou rukou ich pozýval dovnútra.

Albus so Skorpiusom sa rozbehli po malých utláčaných schodíkoch do Hagridovej chatrče. Otvorili vŕzgajúce drevené dvere a podišli k malému stolíku uprostred.

„Ahojte moji milí. Tak? Ideme na to?“ rozrušene sa na nich vrhla Delhpiny s malou fľaštičkou, ktorej hrdlo prekryval kúsok pergamenu s tmavým nápisom *Všehodžús*.

„Ja budem Hermiona Grangerová- ministerka mágie. Ty budeš Harry Potter, Skorpius - on pracuje myslím v oddelení na presadzovanie

čarodejníckeho práva. A ty Albus budeš Ronald Weasley- ten vtipkár, veď poznáš.“

„Áno, svojho krstného zrejme poznám.“ Uškrnul sa Albus. Nachvíľu sa mu zazdalo, akoby Delhi povedala „*zatiaľ*“ no potom rýchlo strhla ruku k fľaštičke a pokračovala: „Naším cieľom je dostať sa na ministerstvo, najst' časovrat a ...“ V Hagridovej chatrči zavládlo ticho. Albus sa pozrel von oknom. Videl hrad, plno študentov ohadzujúcich sa snehom a Teda Trowena, ktorý spolu s Jamesom stavali snehuliaka. Zahliadol aj profesora Flitwicka, ktorý opravoval starý čln pri jazere. *Ostaň v Rokforte*- spomenul si na otcove slová. Zacnelo sa mi za Slughornom a profesorkou McGonagallovou.

V hlave mu hriali príjemné spomienky s Rose, Hugom, Lily ba aj s Jamesom sa nejaké našli.

Vedeli, že odchod do Rokfortu bola možno ich posledná rozlúčka?

Robí to pre svojho otca, pochopí to. Pre starého Amosa a pre Cedrica.

Zachraňuje svet. Hľadel von oknom na krásne hory týčiace sa za Rokfortským areálom. Pripravuje sa vtrhnúť na ministerstvo a ukradnúť časovrat, premiestniť sa v čase, vziať so sebou Cedrica a vrátiť sa späť.

„Albus? No to tak vypi to, nie je to až také zlé.“

„Oci? Ty...Hermiona?“ Vy tu čo robíte?“

„Albus, to som jas Deplhi.“ Prevrátil oči Skorpius a podal Albusovi všehodžús.

„Chutí to ako rybacia polievka, trochu to bolí, ale účinok úžasný, čo povieš?“ usmiala sa naňho Delphiny a chytila Skorpiusa okolo pliec.

Albus si pritisol hrdlo fľašky k jeho perám a pomaly začal piť matnú tekutinu žbinkajúcu v jej obsahu. Cítil, akoby jeho žalúdok spravil veľké salto vzad. Jeho nohy sa začali zväčšovať, hrud' naberala väčší objem. Narástli mu krátke fúzy a oči zakryli dlhšie ryšavé vlasy. Albus bol podstatne najvyšší v miestnosti, ak nepočítal aj Hagrida.

„No toto, veľká česť, Ron Weasley!“ vyhlásila Delphiny a spolu so Skorpiusom hlasno zatlieskala.

„Použijeme Hop-šup prášok. Hagrid tu má celkom veľký kozub. Dobre? Mám tu pár zásob...“ vytiahla malé vrecúško bieleho prášku, lesknúceho sa vo vnútri.

„Vyslovíte zrozumiteľne- **MINISTERSTVO MÁGIE, VEĽKÁ PREDSIEŇ!** Rozumiete?“

„Áno, rozumieme. Musím priznať, že pán Potter má skutočne ťažký habit.“ Povedal teraz tmavovlasý Skorpius s dlhým hnedým habitom, plným gombíkov. Delphiny sa hlasno zasmiala.

Všetci traja pristúpili bližšie ku kozubu a zobrali si za hrst lesklého Hop-šup prášku.

„Delphiny vytiahla svoj dlhý zdobený prútik a zamierila s ním na kozub.

„Aqumentí!“ zvolala a oheň v kozube vzbĺkol pod ťarchou vody. Stúpila si dovnútra a vyslovila: „**MINISTERSTVO MÁGIE, VEĽKÁ PREDSIEŇ!**“

Prudko hodila pod seba hrst prášku a zmizla v plameňoch zeleného ohňa.

„Ty to dáš Skorpius, verím ti.“ Povedal Albus vystrašenému Skorpiusovi.

„**MINISTERSTVO MÁGIE, VEĽKÁ PREDSIEŇ!**“ zvolal Skorpius, hodil hrst Hop-šup prášku k nohám. Zatvoril oči a v nich mi iba zablesklo zelené svetlo, v ktorom náhle zmizol.

„Maj sa Hagrid!“ pozdravil Albus Hagrida, ktorý celú dobu nič nevravel iba hľadel von oknom.

„Čo? Áno maj sa.“ Zamával mu a znova sa otočil k oknu.

„Otec, robím to pre teba...“ potichu si povedal Albus a veľmi zrozumiteľne vyslovil: „**MINISTERSTVO MÁGIE, VEĽKÁ PREDSIEŇ!**“

Silno hodil prášok k nohám a zrazu sa mu v hlave začal točiť nepríjemný zvuk, ktorý pohltil aj tú poslednú šancu nezačať kričať. Albus mal pocit, že cestuje cez všetky kozuby v Londýne rýchlosťou svetla. Zelené plamene mu

šľahali do tváre. V tom, akoby mal pocit, že pristál na veľkej čiernej mramorovej dlážke.

„Albus.... Teda Ron, si v poriadku?“ starostlivých hlasom ho oslovil Skorpius. Ocitli sa na veľkolepom mieste. Uprostred veľkej siene stála mramorová fontána, s ktorej vystrekovala čarovná voda. Veľká predsieň sa otriasala kopou čarodejníkov v ministerských habitoch, raráškov či mnoho Albusovi doposiaľ nevídaných čarovných bytostí.

Z každej strany čiernej, netvárnej miestnosti sa ozývali hlasy hovoriacich výťahov. Strop sa v nej týčil do neskutočnej výšky.

„Zdravím, pani ministerka!“ ozvala sa staršia plavovlasá čarodejnica s dlhým čiernym habitom a s kopou listín v jej náručí.

„Dobrý deň, pani...“ Delphiny sa nenápadne pozrela na malú vizitku pripnutú pod jej ľavým ramenom.

„...pani Erniseová. Smiem vám nejako pomôcť?“ usmiala sa pozrela sa do jej modrých očí.

„Pani ministerka, máme veľký problém s pánom Lewisom. Stále preklína muklovske toalety vo Westheldskom nákupnom centre. Vraj je to veľmi zábavné, ak hladina vody začne stúpať hore a...“

„Ďakujem, pošlem tam pár aurorov.“ Prerušila ju uprostred vety a s hlbokým úsmevom jej zakývala na pozdrav.

„Poďme rýchlo k výťahu, švihnite si!“ zašepkala Albusovi a Skorpiusovi a veľmi rýchlo sa pobrala k najbližšiemu výťahu pár metrov od nich.

Albus stlačil veľké červené tlačidlo na kovovom podklade výťahu. Dvere sa otvorili.

„Dobrý deň pán Potter! Potreboval by som priestupný lístok, ohľadom incidentu na Rokforte.“ Skorpius ostal v pomykove. Pozdravil ho mladší, vysoký muž s tmavými vlasmi učesanými do bokov.

„A...áno Davis, hneď to bude. Teraz mám s pani ministerkou dôležitú úlohu, ospravedlníte ma?“ Odpovedal mu Skorpius a spolu s Albusom a Delphiny nastúpil do výťahu.

Vo vzduchu poletoval asi tucet listov, ktoré sa veselo otriasali zo strany na stranu.

„Ministerské výťahy sa pohybujú do bokov. Držte sa!“ upozornila ich Dephiny a pri prenikavom zvuku zatvárajúcich sa dverí si zhlboka vydýchla. Stlačila tlačidlo s číslom sedem. Výťah sa pohol. Albus sa pevne držal kovovej tyče pripevnenej o jeho stenu.

„Delphiny, prečo klesáme?“ vystrašene skríkol Skorpius.

„ministerstvo mágie sa nachádza hlboko pod zemou!“ odpovedala mu a z jej hlasu bolo cítiť mierny stres.

„*Oddelenie pre vyššie postavených čarodejníkov a čarodejnice, kancelária ministerky mágie, prosím, vystúpte.*“ Povedal príjemný ženský hlas ozývajúci sa z výťahového reproduktora.

„Poďte, je to tam vľavo.“ Povedala Delphiny a ukázala sa dlhú osvetlenú chodbu s červeným kobercom prestretým na mramorovej lesklej dlážke.

Albus pristúpil k vysokým dreveným dverám s nápisom- Kancelária ministerky mágie. Vytiahol svoj prútik zastrčený v Ronovom pracovnom habite a zrozumiteľne vyslovil. „Alahomora!“ Zámka potichu cinkla a dvere sa mierne pootvorili.

„Tak poďme. Hľadáme čo najviac pravdepodobné miesta, kde by mohol časovrat byť.“ Povedala im a všetci traja vkročili do prázdnej kancelárie.

Albus náhle začul vzdialené hlasy.

„Nieкто sem ide, švihnite si!“ zvolal Albus a postavil sa medzi dvere.

„Hermiona, nemôžeme to nechať tak. V Rokforte sa dejú čudné veci, viacerí ľudia tvrdia, že doby temna sa vracajú.“ Z diaľky sa ozýval Albusovi veľmi známy hrubý hlas.

„Harry, určite sa nezachovám ako Fudge, som ministerka mágie. Zvoláme hromadnú poradu, nech vieme viac.“ Odpovedal mu stále približujúci sa nepokojný hlas.

„Idú sem, skryte sa!“ Zvolal Albus a Skorpius s Delphiny sa skryli za vysoké dvere pracovne.

„A čo ty, Albus!“ potichu sa spýtal Skorpius.

„Ja ich skúsím odlákať.“ Odpovedal a postavil sa na prah medzi vchodom.

„Hermiona, vravím ti. Nemôžeme viac čakať. Každá sekunda môže byť práve tou...“

„Hermiona, zlatko, prekvapenie!“ zvolal Albus keď s Harrym podišla blízko k dverám.

„Ron, ty tu čo robíš! Vyľakal si ma!“ nahnevane mu odvrkla, ale aj tak sa na manžela usmiala.

„Chcel som, aby sme spolu zašli... Ku Trom metlám!“

Albusa sa priam vžil do svojej improvizácie a ešte väčšmi sa postavil do dverí.

„Ron, prečo ma...eh nechceš pustiť do kancelárie.“ Veľmi milo sa naňho usmiala a snažila sa cez Albusa prejsť.

„Nie to som nechcel. Prepáč, chcel som ťa iba privítať, vieš, ako manžel sa to patrí.“ Albus sa pritisol k Hermione a pobožkal ju.

„To bolo od tebe veľmi milé, nedáš si karamelku?“ opýtala sa ho a začervenala sa. „Nie láska. Ám u seba zásoby,“ vytiahol z vrecka to, ktoré mu dala na cestu Rose.

„a navyše, nemala by si ich toľko jesť. Vieš, že priveľa sladkostí kazí zuby.“

„To hovoríš práve ty, Ronald Weasley? Ten, ktorý by bez sladkostí neprežil ani jeden deň? Ach niekedy si o tebe myslím, že to ani nie si ty,“ uškrnula sa naňho a Albus jej to s radosťou opätovoľoval.

„a pritom moji rodičia pracovali ako zubári, Ron. Nemohla som do seba dať čo len sústo čokolády.“ Hlasne si odkašlala a pozrela sa na Harryho, ktorý stál vedľa nej.

„Čau, Ron. Vidím, že dnes máš dobrú náladu.“ Pozdravil ho Harry.

„George dnes robí sám. Vzal som si voľno, galeón za galeónom. Človek si aj oddýchnuť potrebuje...“ povedal Albus stojaci medzi dverami.

„Hermiona, prosím, potrebujem niečo súrne odkázať pani Erniskovej.“ Prosebné sa pozrel do jej tváre.

„Ron, ty si ale popletal. Ak myslíš pani Erniseovú...“

„Áno, pani Erniseovú,“ skočil jej do reči Albus a pokračoval.

„kupoval som ti darček vo Westhelskom nákupnom centre a súrne som si potreboval odskočiť a stretol som pána Lewisa ako preklína muklovské toalety, vieš...tak som ho na jednom z nich jednoducho zamkol...“ Albus sa do svojej role až tak vžil, že na časovrat takmer zabudol.

„To je úžasná správa! Si skvelý. Po ceste som ju stretla a spytovala sa ma či som tam už poslala nejakých aurorov. Vraj som jej to slúbila, no nejako mi to asi vypadlo z hlavy. Práve to som chcela práve spraviť, ukrátil si ma o kus práce.“

To bude v poriadku. Choď to pani...“

„Erniseovej,“

„Áno, pani Erniseovej povedať, rád som pomohol.“ Uškrnul sa Albus no v tom si všimol, že sa s ním čosi začína diať. Ruky sa mu zmenšovali, účinky všehodžúsu začali vyprchávať.

„Ahoj láska!“ náhlivo zvolal Albus.

„Ani jednu karamelku? Mám ich plné zásoby!“ prosila ho už odchádzajúca Hermiona.

„Nie, nie som hladný. Maj sa, ľúbim ťa!“

„Ahoj Ron, keď chceš, vezmi Huga dnes večer k nám, s Lily a Ginny si robíme menší večierok!“ kričal už na pol ceste k výťahu Harry. Albus cítil, ako sa mu skracujú vlasy a zmenšujú sa mu nohy.

„Dnes večer pôjde Hugo skoro spať, ale na budúce radi prideme!“ zvolal Albus s hraným úsmevom na jeho chudej tvári.

„Tak sa majte!“ Silno zabuchol dvere, oprel sa o ne a zhlboka si vydýchol.

„Nabudúce sa smej po tichšie, musel som hovoriť dostatočne hlasno, aby ťa nepočuli!“ hneval sa na Skorpiusa už vo svojej podobe.

„Tak ty nabudúce nebozkávaj svoju tetu, Albus. Bolo to veľmi smiešne!“ rozosmial sa Skorpius a Delphiny sa pridala tiež.

„Nájdime ten časovrat a podme už.“ Povedal Albus a začal prehrabávať Hermioninu kanceláriu.

„Niečo mi hovorí, že to bude ta.“ Zamyslel sa Skorpius a ukázal na veľký pracovný stôl uprostred miestnosti.

Podišiel bližšie k nemu a začal prehľadávať zásuvky.

„Mám ho!!!“ vykrikol a zo spodnej, vŕzgajúcej, vybral zlatú retiazku s kruhovým mechanizmom na konci.

„**ĎALŠIA CESTA, TROJČARODEJNÍCKY TURNAJ 1994!**“

„Podťe bližšie, no tak!“ povedala natešená Delphiny.

Všetci traja sa postavili do kruhu a časovrat si priplli na ich bledé krky.

Delphiny s ním trikrát pootočila a silno ho stisla. Albus mal pocit, akoby letel po milión krát zrýchlenej časovej osi. Hermionina kancelária sa otriasala pod silným žiarivým svetlom. Kalendár, visiacy a stene sa svoje listy

PRVÁ ÚLOHA, 1994

Albus mal pocit, že už nikdy nebude tým, kým bol. Bol to neobyčajný chlapec so silným temperamentom. Mal privreté oči a ležal na sýtozelenej tráve, nad ktorou poletoval drobný hmyz.

Myslel na otca, mamu a Jamesa. Ako malý sa hral z lietajúcou metlou- dal mu ju Tedy Lupin. Jeho otec, Remus, bol hrdina čarodejníckeho sveta. Keď bol Tedyho starý otec ešte bábätko, pohrýzol ho krvilačný vlkolak Fenrir Greyback. Odvtedy sa každý súmrak stal jeho osudným. Remus ich po

svojom otcovi zdedil. Vlastnosťami vlkolaka by bol schopný ublížiť i človeku, ktorého má uloženého hlboko v srdci. Nie je to animágus, je to oveľa krutejšie. Albus nikdy nevedel na metle lietať tak ako jeho otec. No jeho hlas počul stále hlasnejšie. Akoby sa k nemu blížil...

„Harry, kto je to?“ v diaľke začul neznámy hlas. Zhlboka sa nadýchol a otvoril oči. „Stalo sa ti niečo?“ spýtalo sa Albusa neznáme dievča.

„Volám sa Hermiona a ty si kto?“ Albusovi podskočilo srdce. Pozrel sa na asi štrnásť ročné dievča s vlnitými vlasmi a širokým úsmevom na tvári.

„Harry, pod' sem, myslím, že by mal ísť do nemocničného krídla!“ vyľakane sa oborila na vysokého chlapca s guľatými okuliarmi s čiernym rámom a s neprehliadnuteľnou jazvou v tvare blesku na jeho čele, ktoré prekryvali jemné hnedé dlhšie vlasy.

„Hermiona, nie je jediný,“ povedal Harry, prudko zodvihol ruku a ukázal na dve osoby v habitoch, ktoré ležali na zemi pár metrov od nich.

„je to čudné Hermiona, všetci študenti sú už skoro pri štad,..“ zamyslene uvažoval Harry, no zastavil sa na pomyslenie, že Hermiona ho už nepočúva. Otočil sa smerom k brehu zelenej lúky a mal pravdu. Hermiona kľáčala na zemi a v ruke držala malú fľaštičku v tvare vtáka, v ktorej plávala číra tekutina.

Slnko pomaly zachádzalo a Harry sa pri pomyslení, že by mali už ísť nesmelo striasol.

„Je to zvláštne, Harry!“ zvolala Hermiona. Chytila zlatú retiazku schovanú pod Delphininým habitom a zmeravela.

„Čo sa deje?“ spýtal sa Harry no Hermiona mlčala.

Hermiona vedela čo to je. Dala jej ho profesorka McGonagallová pred začiatkom školského roka, aby stihla prísť na všetky predmety v jej nezvyčajne nabitom rozvrhu.

9:00- veštenie

9:00- magické znaky

10:00- starostlivosť o zázračné tvory

11:00- život a zvyky muklov

11:00- transfigurácia

12:00- obed

13:00-elixíry

Časovraty sú prísne strážené ministerstvom. Ibaže tento čo držala v ruke bol presne ako ten jej.

„Hermiona je všetko v poriadku?“ nenúteno sa spýtal Harry a podišiel bližšie.

„Áno, všetko ... všetko v poriadku, mali by sme už ísť, o pol hodinu sa začína turnaj. Mal by si sa pripraviť. Albusov žalúdok náhle urobil veľké salto vzad. Tackavo sa oprel o lakte a postavil sa. Silno sa mu zakrútila hlava a pri pohľade na jeho otca vzdľafujúceho sa ku štadiónu urobil grimasu.

„No tak Skorpius, už môžeš vstať!“ potriasol so svojim kamarátom, ktorý ležal hneď vedľa Delphiny. „Máme iba zopár minút, vstávaj!“

„Nechápem, prečo mi ho Hermiona nevezala,“ čudovala sa Delphiny nahlas. „prečo, teda nehovorím, že to chcem..., ale nevezala nás do nemocničného krídla.“

Cesta k hradu bola pomalá. Vzduch bol ťažký a dvor pred hradom prázdny. Okraj Zakázaného lesa vedľa Hagidovej chatrče pôsobil desivo.

„Keď tak na tým premýšľam, nemusíme sa im skrývať. Tým minulosť nezmeníme,“ opäť nahlas uvažovala Delphiny. „no teraz je podstatné zabrániť Cedricovi uspieť hneď v prvej úlohe turnaja.“ Dokončila, ale náhle na šiji pocítila studený závan a prudko zastala. Albus ostal ako očarený.

Pred sebou videl obrovský drevený štadión , kde po bokoch výskal a jasal dav študentov, učiteľov ba i čarodejníci z ministerstva blaho tleskali.

„Podťte za mnou.“ Povedala Delphiny a vykročila smerom k vysokému stanu vedľa štadióna. Albusovi sa zazdalo, že počuje hlas svojho otca.

Pristúpil bližšie a pritisol si ucho o pevnú stenu stanu.

„...Harry, výborne,“ začul neznámy mužský hlas. „cít sa tu ako doma!“

„Albus, musíme ísť na štadión sadnúť si a čakať.“ Sprisahanecky sa na Albusa oborila Delphiny a potiahla ho za habit.

Dav kričal ešte silnejšie, obecenstvo jasalo ešte hlasnejšie. Albus sa posadil vedľa červenovlasého čarodejníka, asi štvrtáka, ktorý držal v rukách veľkú drevenú ceduľu s názvom- **Harry, do toho!**

Oproti neho na druhej strane štadióna sa ovievali plavovlasé dámy z Beubaxonskej akadémie čarov a kúziel, ktoré povzbudzovali Fleur Delacourovú, súťažiacu číslo 3.

Po ľavej strane štadióna sa usadili vysoký, mohutný muž z Durmstrangu-škola kúziel na ďalekom severe, na čele s Igorom Karkarowom, nsmelo zhovárajúcim sa z Albusom Dumbledorom a s madam Maxime.

A je to tu vážny!“ Albus začul hlas, ktorý patril Ludovi Bagmanovi, ministerskému pracovníkovi v žltó krikľavom habite.

„Prišla chvíľa, na ktorú ste všetci netrpezlivo čakali,“!

„Niektorí aj sto rokov.“ Prerušil ho Albus Dumbledore a dav sa pobavene zasmial.

„Prvá úloha, s ktorou sa musia súťažiaci popasovať budú DRAKY!“ zvolal Bagman a Albus si na jeho tvári všimol, že sa pokúša dav upútať.

„Ako prvú súťažiacu privítajte Fleur Delacourovú z Beubaxstonu!“ Albus postrehol, že chlapec, ktorý sedel vedľa neho sa pri pohľade na plavovlasú, vysokú slečnu, ktorá vychádzala rovno zo stanu začervenal.

„Ronald, veď má sedemnásť!“ oborila sa naňho Hermiona sediaca po jeho ľavici. Albusovi opäť podskočilo srdce.

„Neskutočne talentovaná, nezastaviteľná a rozkošná dáma, smiete nám prezradiť, akého draka ste si vybrali?“ povedal Bagman a s pod jehho špicatej brady si utrel sliny.

Albus si všimol, že madam Maxime sa zasmiala. Bola to veľmi vysoká, staršia žena s dlhým červeným habitom ktorý zdobila krásna brošňa s tvarom rakúskeho plesnivca.

„Och,“ začala Fleur s francúzskym prízvukom. „ja som si vybrala welšského zeleného.“

V tom sa madam Maxime prestala smiať a náhle zmeravela.

„Tak teda welšský zelený!“ zvolal Bagman a uprostred štadióna sa zjavil obrovský zelený drak s ostrými ostňami na chrbte a nepokojným pohľadom hľadiacim rovno na Fleur.

„Úlohou reprezentantov je získať zlaté vajce, ktoré drak stráži ako oko v hlave,“ kričal Bagman a ukázal na veľké, zlaté vajce, položené na skale uprostred štadióna. „bez neho sa nedostanú do druhej úlohy!“ Na konci vety stíšil hlas, lebo ho už skoro nikto nepočúval.

„Davy vrieskali...vykrikovali...híkali, takmer jednohlasne pri každom Fleurinom pokuse preniknúť k welšskému zelenému drakovi. A Bagmanov komentár ešte všetko zhoršoval. Fleur skákala, bežala, skrývala sa, no na draka to nestačilo. V tom otvoril jeho veľkú tlamu a len-len sa stihla schovať za najbližšiu skalú, kým začal chrliť oheň.

„Uch, to bolo tesné!“ vyľakane zvolal Bagman, ale Albus ho znova takmer nepočul. Prehlušovali ho študentky z Beubaxonu, volajúce na Fleur- *použi phrútik, phrútik Fleur!*

Vtedy vyskočila na skalú, vytiahla si z modrého habitu prútik a zamierila s ním na draka. „Avis!“ Švihla s ním a z jeho konca vyletelo slabé svetielko,

z ktorého vo vzduchu povyletovali malé vtáky. Albus si všimol, ako sa madam Maxime po dlhej dobe aspoň trochu pousmiala.

Fleur opäť niečo zamumlala a krdeľ vtákov zamieril rovno k dračím očiam. Rýchlo sa schytila, drak chrľil oheň no na poslednú chvíľu skočila. Všetci stíchli.

Ležala za skalou, ale asi po desiatich sekundách sa postavila a v rukách držala zlaté vajce. Dav vykrikoval, tešul sa a v Albusových ušiach sa ozýval búrlivý potlesk. Dokonca aj Snape, síce neochotne, zdvihol ruky a nenápadne nimi zatlieskal.

„Veľmi pôsobivé, veľmi!“ Kričal Bagman a Albus videl, že má čo robiť, aby mu nevyhŕkli slzy. „Hodnotenie poroty!“ vyhlásil a všetci stíchli.

V porote sedela madam Maxime, Igor Karkarow, Albus Dumbledore a nejaký mladý, nízky a ryšavý muž s menovkou Percy Weasley.

Prvá hodnotila madam Maxime. Zdvihla veľký kus tvrdého pergamenu s číslom 10.

Nasledoval mrzutý riaditeľ Durmstranu, ktorý sa hlboko zamyslel, no napokon zdvihol pergamen s číslom 4.

Maxime sa naňho výhražne pozrela, ale prv než stihla niečo povedať, Albus Dumbledore schytil pergamen s číslom 7.

Posledný hodnotil Percy. Nachvíľu zaváhal a tak zodvihol pergamen s číslom 8. Opäť sa ozval potlesk.

„Jedna skončila, traja ostávajú!“ Ozval sa prenikavý hvizd píšťalky a na štadión pribehol urastený mladý muž- rokfortský reprezentant, Cedric Diggory.

„Dobre, takže máte plán, áno?“ potichu sa spýtala Delphiny a obrátila a obrátila hlavu k Albusovi a Skorpiusovi, ktorí jednohlasne odpovedali- NIE.

„Tak Ced, akého draka si si vybral?“ Povedal Bagman a prezeral si vnútro gramofónu, lebo jeho zvuk nepríjemne píliť uši obecenstvu. „Takže...Čo si to vravel?“

„Švédsky tuponosý, pane.“ Odpovedal Cedric a vyťahoval si z jeho žltého habita prúťik, ktorým pripravené mieril na miesto, kde sa mal drak.

Obecenstvo hlasno vykričlo. Drak pristál medzi nízkymi skalami uprostred štadióna. Obrovský drak s ostrými nohami a hlavou takmer zrastenou s telom, vychrlil toľko ohňa, že drevené steny štadióna vzbĺkli.

Cedric mieril na draka, vykrikoval zaklínadlá, aké si Albus ani len nevedel predstaviť.

„Albus, čo tak privolávacie zaklínadlo, zoberieme mu prúťik.“ Ozval sa Skorpius a premýšľal, či sa to podarí. „Môžeme to skúsiť,“ povedal Albus. „ale čo potom...“

„To už nechajte na mňa!“ skočila mu do reči Delphiny. Dav vrieskal ešte hlasnejšie. Študenti híkali ešte vydesenejšie, ako pri Fleuriných pokusoch získať zlaté vajce.

V tom sa Albus postavil a zamieril prúťikom rovno na Cedrica. „*Expelliarmus!*“ zvolal a z jeho konca prúťika vyšlo silné červené svetlo, ktoré zasiahlo Cedrica rovno do hrude a odsotilo ho ku stene štadióna. Študenti náhle zhíkli.

Dumbledore sa prudko postavil a spoza jeho pol mesiačikových okuliarov Albus videl vydesený pohľad.

Cedricovi prúťik vyletel z rúk a zasiahol madam Maxime rovno do tváre.

Bagman si vyľakane priřyl oči a z gramofónu sa neprestajne ozývalo- **To bol kto!**

Všetci sa obrátili na Rona Weasleyho, ktorý bol podľa všetkého v rozpakoch a jeho vytrasená ruka ukazovala na...

„Delphiny?“ začudovane sa spýtal Skorpius. „Nie, nie. ON!“ náhle sa jeho ruka posunula o trochu doľava, kde sedel Albus...

Albus bol odjakživa neobyčajný chlapec. Nie len tým, že ako jediný z Potterovcov ho triediaci klobúk zaradil do Slizolinu. Ale aj preto, lebo je syn slávneho Harryho Pottera. Po mysli mu behali tie najhoršie spomienky, aké kedy zažil. Sedel v tmavej cele najvyššej veže na hrade. Za mrežami sledoval temnú noc, ktorú osvetľovalo iba slabé svetlo mesiaca.

„Tak ti sa tu teda podarilo!“ Oborila sa naňho Delphiny, ktorá mala ruky zviazané pevným lanom.

„Prečo si použil ozbrojujúce zaklínadlo, keď sme sa dohodli na privolavajúcom?“ spýtal sa ho Skorpius.

„Ja... nechcel som. Naozaj som nechcel použiť...“

„NECHCEL SI?“ Skríkla Delphiny do tmavej širšej noci. „Uviazli sme v čase Albus, nemôžeme sa vrátiť, už nikdy!“ Albus si jej monológ nevšímal. Pocítil hnev a nutkanie vrátiť jej stále pohoršený výraz, ktorým ho po celú dobu sprevádzala. Vrátil sa v čase aby zachránil Cedrica. Napokon, začínal mu chýbať Rokfort. Je správne meniť minulosť? Alebo nechať plynúť čas bez zásahov.

No zrazu akoby pocítil škvŕkanie v bruchu. Poriadne vyhladol a dal by všetko za to, aby sa vrátil za Rose.

„Rose!“ nečakane zvolal Albus.

„Čože?“ spýtali sa Skorpius a Delphiny jednohlasne. „Pred odchodom mi dala vrečko karameliek, počkajte...“ Na konci vety stíšil hlas a začal prehľadávať vnútornú vrečko habitu.

„Albus... Jedlo? Teraz?“ Začudovane sa naňho pozrel Skorpius.

Vytiahol malé, prievitné vrečko, otvoril ho a ponúkol ich.

„Vďaka.“ Poďakoval mu a zobral si plnú hrst malých karamelových cukríkov.

„Mhm, vážne sú dobré.“ Potvrdila Delphiny a usmiala sa naňho. Albus strčil ruku do cukríkov, no náhle zacítil pod hmatom niečo sklenené a klzké. Vytiahol ju a pomaly otváral dlaň. V jeho ruke stála malá fľaštička, ktorej hrdlo pokrýval kúsok pergamenu s názvom *Expetis Crucius*. Albus ostal ako očarený.

„Čo sa stalo, Al?“ spýtal sa ho Skorpius s plnými ústami karameliek. Tento elixír urobila sama Rose, vedela, že sa chlapcom niečo stane.

„*Expetis Crucius*- elixír večného cieľu nám pomôže vrátiť sa späť do prítomnosti!“ Zvolal natešene.

MEDZERA V ČASE

Albus ležal na zemi. Pod sebou cítil tvrdé korene stromov, ktoré ho tlačili na lopatkách. Vo vzduchu sa vznášala šíra hmla. Pomaly otvoril oči. Pred sebou videl množstvo vysokých stromov, hemžiacich sa v lesnej tme. Na svojom ramene pocítil náhlu bolesť, ktorá mu silno prenikala do kostí. Bol v lese. V neobyčajnom lese pod názvom ZAKÁZANÝ LES. Snažil sa vstať,

otočil sa na bok a takmer mu vyrazilo z hrude dych. Pred sebou videl postavu, ktorá neprijemne vzdychala, kričala a zvíjala sa na zemi. Albus sa rýchlo postavil a v hlave dostal neprijemný závrat. Keď v tom ho silno myklo a znova sotilo na zem.

„Albus Severus,“ začal mučivý hlas ozývajúci sa v útrobach lesu.

„Úloha bola splnená, zvládol si to.“

Napriek neprijemnému zvuku, ktorý a stále približoval bližšie a bližšie, podišiel o pár krokov ďalej a kľakol si, kde ležal Skorpius. Z úst mu vychádzal studený dych a nohu mal nepekne poranenú.

„Skorpius!“ zhíkol Albus a silno s ním potriasol. Spoza najbližšieho húštia sa ozývali príkre hlasy lesných trpaslíkov, ktorý sa vyľakane rozbehli preč. „No tak, Skorpius!“

„A ty si kto!“ skríkol rázny ženský vysoký hlas znejúci spoza jeho chrbta. Albusov žalúdok akoby urobil salto vzad. Pomaly sa otočil a pred sebou uvidel ženu v ružovom huňatom kabátiku s plavými vlasmi stočenými ako slimáky a s rozhnevanou tvárou, pripomínajúcou ropuchu. V ruke držala dlhý prútik, ktorým mierila rovno na kľáčiaceho Albusa.

„Čo si mu urobil, tak hovor!“ zveskla a rozzúrene potriasla rukou. „Ja...Nič som mu nespravil, prisahám...“ koktavo a vystrašene odpovedal a nútene sa postavil, pretože ihličie pod, ktorým sedel ho neprijemne bodalo do nôh.

„KLAMEŠ!!!“ odvetila a celá sa od hnevu začervenala. „Seamus, kto ti to urobil, bol to on?“ oslovila Skorpiusa a druhou rukou, v ktorej držala prútik, ukázala na Albusa. „On je...“

„Všetci vieme kto je, ty tupec!“ oborila sa na Albusa a kopla ho do nôh aby pomohla Skorpiusovi vstať a vyložiť si ho na plecía. „A ty pôjdeš do mojej pracovne. Ak sa to dozvie môj pán...“ Albus iba nesmelo prikývol a nasledoval neznámu bacuľatú čarodejnicu, ktorá veľmi rýchlo vyčarovala nemocničné ležadlo, kde si z pliec zložila Skorpiusa. Albus tomu nechápal. Iba pred chvíľou sa napil elixíru a želan si vrátiť sa späť do prítomnosti. Po rozpílených koreňoch stromov zakázaného lesa sa mu kráčalo ťažko, členok mal vytknutý a v kolene cítil pálivú bolesť.

„A čo sa týka teba a tvojej identity...“

„Čoho?“ skočil jej do reči Albus a podľa jej nasledujúceho výrazu zistil, že to bolo nevhodné.

„Hlúpe dieťa“ zvrieskla a pokračovala „aké je tvoje meno, krvný stav, prúтик a podobne!“

„Volám sa Albus Potter, madam“ odvetil a ľavou rukou sa podoprel o nemocničné ležadlo vznášajúce sa vo vzduchu a ovládané jej prútikom.

„Albus čo?!“ osopila sa naňho a na jej tvári zbadal vydesený výraz.

„Potter.“ zopakoval pokojne.

„Potter je mŕtvy dvadsaťtri rokov ty idiot“

Albus bol rád, že sa držal ležadla. Už len podľa toho, čo bolo pred dvadsiatimi rokmi vedel, čo sa stalo. Mozog sa mu akoby zastavil. Jeho otec je mŕtvy...

„No tak chlapče, vstávaj!“ oboril sa naňho hrubý mužský hlas, ktorý sa mu okamžite vryl do uší.

„Pán profesor?“ otvoril oči a nechápavo oslovil svojho učiteľa elixírov. Ten sa naňho príkro pousmial a podal mu svoju ľavú ruku. „Vďaka“ poďakoval sa Albus a až teraz si uvedomil, že stojí uprostred priestrannej kruhovitej miestnosti so zelenými stenami a šarlátovými vlajkami s levom, visiace, alebo lepšie povedané levitujúce vo vzduchu, v ktorom bolo cítiť vôňu čerstvo uvareného datelinového piva. Zem bola drevená. Pod nohami však cítil nepríjemný pocit aký by kamarátka jeho otca Harryho nazvala skazostrekmi, ktorý človeku vletia cez uší a zahmlia mu mozog V tom si ale uvedomil, že po zemi kráčal asi tucet chlpatých pavúkov smerujúcich k neďalekým dverám.

„Profesorka Umbrigeová ťa vypočúvala pomocou veritasera. Mrzí ma to.“ Prehovoril Slughorn a pozrel sa na roztraseného Albusa, ktorý sa sústredil väčšmi na pavúky než na neho.

„Tvrdil si, že máš sesternicu, Albus.“

„Áno, to mám, pán profesor. Rose Weasleyovú, dcéru Rona a Hermiony.“ Odpovedal rozvážne a pozrel sa do profesorovej tváre. Až teraz si všimol jeho zakrvavenú tvár plnú buchnátov či zranení, ktoré boli poznačené čiernou mágiou.

„Uvažoval som Albus, no nemyslím si, že je to pravda. Akú to Hermionu vlastne myslíš chlapče?“ podozrievavo nadvihol obočie, no pri pohybe tváre sa prudko mykol, pretože pocítil páľčivú bolesť spôsobenú opuchnutým očným viečkom.

„Grengerovú panu“

„Ale to je lož. Slečna Grengerová učí na našej škole ČIERNU MÁGIU a jej DEJINY.“ Povedal Slughorn a rukami si ohýbal pokrivený chrbát. Albus pocítil ďalšiu silnú ranu, sklamanie, hnev či úder, ktorú mu sám nemohol uveriť.

„Ona neučí na Rokforte“ začal a sám neveril tomu, že vládol niečo povedať.

„Ako to myslíš Albus?“ spytoval sa profesor a nechápavo rukami urobil gesto na aké bol Albus zvyknutý vždy, keď niečo povedal a ostatní sa naňho podozrivo zahľadeli.

„Moja krstná mama je ministerka mágie, pán profesor.“ Dokončil.

„Asi s tebou zjídeme k Narcise do nemocničného krídla. A čo sa týka pána Weasleyho, je ženatý s Parvati Pattilovou, nie s Hermionou Grangerovou, Albus.“

Práve mu to všetko prišlo na um tak rýchlo akoby to ani nečakal. „nie!“ vyhrkol Albus bez rozmýšľania. Mal chuť vybrať si svoj prúťik a vrhnúť sa vrhnúť sa na Slughorna neodpušiteľnú kliatbu, hoci vedel, že by to malo katastrofálne následky. Mohli by ho poslať do Azkabanu – čarodejníckeho väzenia, ktoré je strážené dementormi? Na srdci pocítil tuhý mráz, z úst mu už len od pomyslenia na ne vychádzala para.

„Musím sa dostať za skorp...“ uvedomil si ako ho nazvala Umbrigeová v lese a ihneď sa opravil.

„Seamusom, pane!

„Nemožné.“ Odvetil Slughorn a z jeho hlasu bolo počuť akúsi ráznosť.

„Pre mňa áno. S vami nie“ presviedčal ho Albus a s výčitkami svedomia sa pozrel do profesorových očí. Vedel, čo sa stalo. A vie to aj Umbrigeová. Rose ho varovala. Zlé použitie časovratu môže mať katastrofálne následky. Vrátil sa do prítomnosti akú si nepamätal. Pomyslel si, že Hermiona musí byť pod vplyvom imperiusu – jednej z neodpušiteľných kliatieb. Jeho sesternica Rose sa nikdy nenarodila a v stoličke Albusa Dumbledora nesedí

nik iný ako bývalá námestníčka Corneliusa Gudgea, ministra mágie, ktorý rok popieral návrat lorda Voldemorta, návrat temných síl, ktorých úsilie bolo jediné – vyvraždiť muklov a navždy umlčať jeho otca – Harryho Pottera. Všetky myšlienky sa mu prehrali myslou ako blesk – rýchlo, no jasne.

„Prečo by som ti mal pomáhať.“ Po chvíli mlčania Albusovi položil otázku, z ktorej bolo cítiť snahu zavrhnúť tento rozhovor.

„Vy to nechápete.“

„No to teda určite nechápem, chlapče.“ Pokrútil hlavou a Albus si až teraz všimol, že každú chvíľu hľadí z okna akoby očakával, že sa niečo stane, že naňho zaútočia, no on sa väčšmi usiloval presvedčiť profesora, ktorého si asi najviac obľúbil z tých, ktorých už možno nikdy neuvidí.

„Použil som časovrat.“ vyhrklo z neho rýchlejšia ako očakával.

„Čo prosím?“ spytoval sa Slughorn a jeho zakrvavená tvár náhle zmeravela.

„Spolu s Delphiny a Seamusom sme vtrhli na ministerstvo mágie a ukradli sme časovrat!“ nevedel sa zastaviť. Mal pocit akoby účinky veritasera ešte nevyprchali.

„Chlapče môj, ty si sa načisto pomiatol! “Prečo by Delphy vtrhla na miesto pod vedením jej otca.“

Albus si sadol na najbližší stolík, ktorý stál len pár metrov od neho. Lord Voldemort žije. Je ministrom mágie. Bol z toho znechutený a mal pocit, že horšie to už byť nemôže, no mýlil sa. Až teraz si uvedomil, že nemá prútik. Siahol do vrečka v habite, no tam našiel iba tvrdé staré karamelky. Pred tým, než vypil elixír, boli mäkučké a neporušené. Znamenalo to len jedno. Zamieril ku knižnici, na pl ceste sa obrátil ku Slughornovi, vytrhol mu jeho prútik z ruky a zvolal:

„Acio Náuka o jednoduchom a bezpečnom používaní magických predmetov. Z jeho konca prútika vyletela neviditeľná vznášajúca sa sila, ktorá prinútila knihu skočiť rovno do Albusovho roztvoreného náručia.

„Ja som na vašej strane Albus!“ zeval a s tackavými krokmi podišiel k nemu a zobral si späť svoj prútik.

„Ak ste na mojej strane, prečo mi nechcete pomôcť dostať sa cez hrad do nemocničného krídla za Skorpiusom?“ pri jeho mene chce Slughorn opraviť Albusa, no on mu skočil do reči prv než stihol prehovoriť.

„Áno, jeho je meno je Skorpius, pane. Použili sme zle časovrat a domnievam sa, že ho má práve on. Potrebujeme sa vrátiť späť do minulosti a presvedčiť seba samého, aby sme nekonali len pre VÄČŠIE DOBRO, pán profesor.“

Slughorn sklonil pohľad k zemi a snažil sa zereagovať letnmo, brániť sa, no nemohol. Albus pokračoval „Ak je to pravda, čo hovoríte, že Voldemort...“

„Nehovor jeho meno, prosím.“ Pri Voldemortovom mene sa striasol a prosebne sa naňho pozrel. „Ja sa jeho mena nebojím, pán profesor. Zabil môjho otca, vraždí muklov a ničí náš svet. NÁŠ svet- svet ktorý spája muklov a čarodejníkov. Strach z mena je ako strach zo seba samého.“ Albus sa pokúšal dostať zo seba to čo ho v skutočnosti trápilo. Snažil sa povedať všetko to čo dokáže Slughorna presvedčiť. Ten len nechápavo hľadel do zeme a snažil sa vyhnúť Albusovmu pohľadu.

„Dovoľte mi, aby som pokračoval. Ak je pravda, že Voldemort je minister mágie, je len otázka času kedy sa dozvie, že som v Rokforte. Musím sa dostať ku Skorpiusovi. Ste na našej strane a stále mi neveríte?“ Nastala krátka odmlka, ktorá prinútila Slughorna zdvihnúť pohľad od zeme a pozrieť sa rovno na Albusa.

„To mi spravila ona.“ Ukázal na veľké rany na tvári a potom trasľavým pohybom na fotografiu Dolores Umbrigeovej visiacu na okrúhlejš strane steny. „Musíme ju mať všetci. Tak nás sleduje. Vidí to čo...“

„To čo chce aby videla,“ prerušil ho Albus. „nevidí tu.“ Povedal znova a ukázal na Slughornovu hrud', kde pomalým tlkotom tĺklo jeho srdce. „Tak jej to nedovoľte, pane. Ľudia, ktorí necítia emócie druhých, nevedia čo im ublíži, alebo nie. Spoliehajú sa na intuíciu a to sa dá využiť. Vyskúšali ste čokoládové vracačky?“ spýtal sa Albus a Slughorn. „Urobila to kvôli Chrabomilským zástavám.“ Ukázal na strop kde sa vznášali tri šarlátové hodvábné vlajky.

„Viem vám pomôcť, pán profesor.“ Povedal pokojne a Slughorn opäť sklonil pohľad k zemi. „Tak mi to dovoľte.“ Prosebne pozrel na profesora

a on váhavo prikývol. Albus vstal, do rúk zobral knihu a pobral sa k veľkým dubovým dverám, na aké bol v Rokforte zvyknutý. Architektúru čarodejníkov obdivoval. Spomenul si na svoj prútik. „Pán profesor, neviete kde mám prútik? Zrejme som ho vytratil alebo...“

„Má ho Umbrigeová.“ Rázne povedal Slughorn. „Keď ťa vypočúvala, zobrala ti prútik a poslala ho na ministerstvo.“ Albus zmeravel. Ak na ministerstve identifikujú majiteľa a zistia, že je skutočne Potter... Ak preveria jeho posledné zaklínadlo, ktorým ozbrojil Cedrica Diggoryho... „Na chodbách strážia smrtožrúti, musíme byť opatrní.“ Varoval ho profesor, otvoril dvere a pomalým krokom, ktorý Albusovi pripomínal Ronovu Bezstarostnú chôdzu, vykročil do tmavej chodby. „Lumos“ potichu zamrmal a s konca jeho prútika vyšlo slabé biele svetlo, ktoré osvecovalo kamennú podlahu, po ktorej kráčali.

„Nechali ma tu, pretože som čistokrvný. Keby mám kam ísť, tak tu už dve desaťročia nie som. Učia tu Carowovci, Grengerová, Snape, Narcisa Malfoyová, Aberforth Dumbledore...“ Zmĺkol.

Z druhej strany tmavej chodby sa ozývali príkre hlasy pripomínajúce jazerných hľbočníkov, ktoré si Albus pamätal zo začiatku roka, keď sa za nimi v člne nakláňal chudák Tedy Trowan a Rose ho pomocou zložitého zaklínadla musela zachraňovať.

„Kto je tam?“ spýtal sa Slughorn bojzhlivo a zamieril prútikom ku koncu chodby. „Nox.“ Zamrmal a svetlo náhle zhaslo. „Lumos maxima!“ povedal opäť a z jeho prútika vyšlo niekoľkokrát silnejšie svetlo, ktoré osvietilo chodbu spolu s dvoma kráčajúcimi ženami, pripravenými vrhnúť zaklínadlá. V tom si Albus spomenul na neviditeľný plášť, ktorý mu otec sovou poslal začiatkom zimných prázdnin. Vytiahol si ho z vnútra habita a prehodil si ho cez seba. Jeho postava náhle zmizla.

„S kým sa tu rozprávaš, Horace?“ povýšeneckým tónom sa spýtala žena s dlhými hnedými vlasmi a s čiernymi linkami pod očami, ktoré sa dokonalo hodili k jej tmavozelenému habitu.

„Počula som hlasy.“ Pristúpila bližšie a premeriavala si profesora Slughorna od hora dole, akoby na ňom niečo hľadala. „To ste si určite iba namýšľali, slečna Grangerová.“ Trasľavým hlasom zaklamal a priveľmi až podozrivo sa

snažil vyhnúť sa očnému kontaktu. „S kým ste tu, tak hovorte!“ zvraskla Hermiona a nervózne mykla jej vystretým prútikom mieriacim rovno na Slughrona. „Pri Merlinovej brade, pani profesorka. Snáď tu okrem mňa ešte niekoho vidíte? Rád sa zhováram sám so sebou. V týchto ťažkých časoch to človeku dobre padne.“

Albus všetko sledoval zamatové vnútro pláštá. „Crucio!“ zrevala Hermiona a Slughorn v hlave pocítil mučivú bolesť, ktorá ho prinútila klesnúť k zemi. Albusovi jeho zvíjanie pripomenulo dážďovku v ich záhrade, ktorú James vyhadzoval do vzduchu. „Dost!“ kričal Slughorn a jeho výkriky o pomoc sa ozvenou ozývali po celej chodbe. Hermionu to však priveľmi bavilo. Z jej tváre vyžaroval chlad a chuť zabíjať každého, kto jej stojí v ceste.

„Tak povedz ty zbabelec kto tu je ešte okrem teba!“ jačala Hermiona a pomocou prútika zdvíhala Slughronovo ovisnuté telo do strán. „Nikto, prisahám!“ mučivý zvuk neprestával. Slughornov prúтик vyletel z jeho vnútorného vrečka habitu a Albus sa ho snažil bez mihnutia oka zachytiť. Jeden nepatrný pohyb a plášť by mu skĺzol k zemi. Povedz mi pravdu a ušetřím ťa. Nerada prelievam čarodejnícku krv!“

„Prisahám!“ povedal roztrasene. „Rozlúč sa so svojou špinavou prácou Horace Slughorn. AVADA KEDAVRA!“ všetko sa to udialo cez zlomok sekundy. Albus siahol po Slughornovom prúťiku a zvolal: „EXPELIARMUS!“ červené svetlo prerazili záblesk zeleného a Hermione prúťik vyletel z rúk, odrazil sa od stropu a vletel Albusovi rovno pod plášť.

„Kde mám svoj prúťik?!“ na Hermioninej tvári sa zjavilo rozhorčenie a strach. Albus ešte nikdy neozbrojil svoju tetu. Mal s toho zvláštny pocit a výčitky svedomia, hoci vedel, že to nie je Hermiona akú poznal. Slughorn nehybne ležal na zemi a po zakrvavenej tvári mu stekali slzy. „Hermiona?“ z konca chodby sa ozvala druhá neznáma žena. „Zlatko, Amanda, už idem!“ zvolala a náhlivým krokom sa pobrala späť. „Predstav si, že mi zmizol prúťik!“ jej hlas bol už vzdialený a príkry. Jeho profesor bol mučený neodpuštitelnou kliatbou kvôli nemu. On predsa od neho žiadal pomoc.

Rokfort sa znemil. Tmavú chodby zahalil chlad a po stenách chodby sa rozliehal ľad. Mal neblahý pocit, že už nikdy nepocíti radosť, smiech a už nikdy nebude šťastný. Zložil si plášť a utekal. Jeho kroky sa vrtko

spomaľovali a všetko okolo neho sa náhle zastavilo. Pošmykol sa na ľade a spadol. Vedel čo sa stalo. Veľké dubové dvere zavrzgali a pomaly sa otvorili. Hľadelo s nich asi tucet levitujúcich postáv v kapucniach a dlhými plášťami.

Albus siahol po prútiku no ležal od neho príliš ďaleko. Dementor vletel cez dvere rovno k Albusovi a veľkými natiahnutými rukami mu chytil jeho roztrasenú ruku. Prebehli mu myslou všetky najhoršie chvíle čo v živote zažil. Strácal šťastie a spomienky na Rokfort, sesternicu, Skorpiusa a rodičov. V hlave sa mu ozývali mučivé hlasy Lorda Voldemorta a jeho prívržencov. „Si NULA, Albus.“ Povedala jeho mama Ginny a obrátila sa mu chrbtom. „Radšej by sme mali Huga a Rose ako teba.“ Hovoril mu otec. Jeho mozog vytrácal všetko úsilie neodolať dementorovmu bosku. V tom zablyso silné biele svetlo podobe ryby a zahnilo dementorov naspäť za dvere pokryté tenkou vrstvou ľadu. „Dementori,“ povzdychol si Slughorn, ktorý na Albusov podiv stál na nohách. „Ďalšia zbraň Ved'- Vieš -Koho.“

Albus si pretrel oči rukami zranenými pádom na ľade a nemotorne sa posadil. Hlava sa mu prudko zakrútila, na spánkoch pocítil prenikavú bolesť a v ústach mu medzi sliny tiekla krv. Slughorn mu opäť pomohol vstať. „Chlapče, tak ma to mrzí.“ Povedal Slughorn zmučeným hlasom a podal Albusovi tri tabličky horkej čokolády. „Len si daj, to pomôže každému!“

„Vďaka.“ Poďakoval sa s úškrnom na poranenej tvári. „Pán profesor, nemáme sa odtiaľto ako dostať.“ Albus sa na seba hneval. Dementori, Hermiona a čo ich ešte môže čakať? „Obávam sa, že je odtiaľto jediný východ.“ Premýšľal Slughorn. „Prehod' si plášť, chlapče.“ Albus poslúchol. Schmatol okraj zamatovej látky a pozorne počúval. „Nox.“ Svetlo z prútika zhaslo. „Chyť sa mojej ruky.“ Prikázal vážne a nastavil Albusovi lakeť zdvihnutý asi do úrovne jeho hrude. „Rob čo hovorím.“ Albus sa chytil. V tom s ním silno myklo a jeho nohy sa vzápätí odtrhli od zeme a on v stotinovom časovom rozsahu stál pred dverami do nemocničného krídla. „Pane!“ vykrikoval Albus a vystrčil si hlavu z neviditeľného plášťa. „V Rokforte sa predsa nedá premiestňovať!“ kričal znova.

„Keď bol riaditeľom Dumbledore. Časy sa zmenejú, Albus.“

Na um mu prišla aj otázka, prečo je premiestňovanie nepľnoletých už povolené. Odpoveď však už poznal. Slughorn otvoril dvere do veľkej priestrannej miestnosti s vysokými starými oknami a bielymi nemocničnými ležadlami po bokoch stien.

V strede visela neveľká sklenená lampa osvecujúca vnútro miestnosti. V jednom z ležadiel si Albus všimol Skorpiusa. Nohu mal obviazanú v hrubom obvaze a hlavu položenú na zelenom vankúši vypchatom perím. Okolo jeho ležadla stál asi tucet Slizolinčanov, ktorí v rukách držali rôzne lízanky či bomboniéry. „Smiem vám nejako pomôcť, Horace?“ spýtala sa ho staršia žena s plavými vlasmi. Okrem dlhej zástery, z ktorej jej vytrčali rôzne operačné prístroje, mala aj zvláštnu zelenú sponu pripomínajúcu syčiaceho hada.

„Rozhovor so Skorpiusom!“ našepkával mu Albus spod neviditeľného pláštá. „Rozhovor so Skorp... Seamusom, prosím! Nastala chvíľa, aby som u niečo povedal.“ Rýchlo sa opravil Slughorn a s pol jeho šedivejúcich vlasov uprene hľadel do jej tváre. „Nech sa páči, vstúpte ďalej.“ Požiadala ho. „Osamote, prosím.“ Podotkol a chytil sa za oko v ktorom pocítil páľčivú bolesť. „No tak študenti, návštevy sa skončili!“ zvolala a mávnutím prútika vypustila na nich akúsi neznámu silu, ktorá ich prinútila pohnúť sa k dverám. „Maj sa Seam,“ kričala naňho červenovlasá slizolinčanka. „Tomu idiotovi to čoskoro vrátíme, Umbeigčka ma skvelý plán.“ Kričal ďalší. On im iba nesmelo zamával na pozdrav a keď z krídla odišli, zhlboka si vydýchol. Vonku žiaril jasný mesiac s podobou oka Gellerta Grindewalda.

„Pán profesor?“ spýtal sa Skorpius. V tom okamihu si Albus zložil neviditeľný plášť. „Albus!“ zvolal Skorpius a s plných síl sa snažil pohnúť sa bližšie k jeho kamarátovi.

„Všetci ma tu majú za kráľa, nosia mi jedlo, klaňajú sa mi a volajú na mňa- SEAMUS JE NÁŠ KRÁĽ!“

„To znie zrušujúco. Ja som bol na výsluchu u Umbrigeovej, potom Slughorna skoro zabila moja krstná a akoby to všetko nestačilo, napadli ma dementori, ktorí so mňa skoro vysali dušu.“ Povzdychol si Albus a Skorpiusov natešený úškrn s tváre náhle zmizol. „To mi je ľúto.“ Povedal a s rukou si popravil obvaz natesno obviazaný ja jeho nohe.

„Nie je to nič vážne?“ spýtal sa Albus a upriamil pohľad na zraneného Skorpiusa.

„Nie veľmi. Narcisa, moja babička mi to dobre ošetrila. Len pár odrenín a zlomenín, ale s tým si hravo poradila.“ Křčovito mávol rukou Skorpius.

„Máš ten časovrat?“ opýtal sa Albus napokon a čakal kladnú odpoveď. „Má ho ona,“ začal Skorpius a tváril sa veľmi znechutene. „podrazila nás, viem to. Ona nechcela späť Cedrica, Albus. Ona túžila po niečom úplne inom. Ona chcela návrat Lorda Voldemorta- jej otca. Volá sa Delhiny Ridlleová, nie Diggoriová, ako nám tvrdila. Je jeho dcéra.“ Pri Voldemortovom mene sa Slughorn zatriasol a prosebne pozrel na Albusa, no on si ho nevšímal a ďalej počúval Skorpiusovu reč.

„Boli sme hlúpy, že sme to spravili. Snažil som sa ťa vyhľadať, no nemohol som. Je za tým oveľa viac, než sme si mysleli. Je za tým aj niekto iný ako Delphiny. Môže za to Fralvis.“

„Ako to vieš, Skorpius?!“ skríkol Albus.

„Pamätáš sa na Rose, ako ti zakaždým čítala myšlienky a tebe to už tak vadilo, že si sa na ňu rozkričal? Ona vedela čo sa stane. Vedela to nie len podľa toho, čo sa naučila od mamy. Pamätáš sa, ako v člne na začiatku školského roka čítala knihu o Fralvisa a nechcela od nej odtrhnúť zrak? To on spôsobil ten nepríjemný mučivý hlas v Rokforte začiatkom novembra. Rose to vedela, snažila sa nás varovať no on ju zakliat. Vedel, že čítala tú knihu, ktorú napísal o nepríjemných zvukových efektoch dejín mágie. Upravil jej pamäť, aby zabudla na to všetko čo prečítala. No Rose to aj tak nepomohlo. Z časti áno, zabudla. Na druhej strane vedela, že sme v nebezpečenstve a preto ti dala na cestu ten elixír, chcela nás zachrániť.“ Skorpius dorozprával a sklonil svoj smutný pohľad k zemi.

Albus nenachádzal slová, ktoré by mohol povedať, vyjadriť svoj názor no vyšlo z neho iba zamrmlanie: „Si si istý?“

„Albus, keď sme išli k Hagridovi, v pozadí Zakázaného lesa som nezapočul šuchotanie pavúkov, ale stála tam Rose, ktorá sa nás snažila varovať. Bola to pasca. Fralvis použil všehodžús, uväznil Hagrida hlboko v lese vzal si jeho podobu. Mysleli sme si, že rokfortský profesor nám pomáha vtrhnúť na

ministerstvo a ukradnúť časovrat. Znie to tak hlúpo... Bol to Fralvis kto nás celý ten čas ťahal ako návnadu k tomuto všetkému.“

Albus neváhal a obrátil sa k Slughornovi, ktorý hľadel na žiarivý mesiac zahalený čiernym rúchom noci. „Pane, môžete nás prosím premiestniť k Delphiny?“ spýtal sa unáhlene, akoby sa snažil urýchliť čas.

„Rád by som chlapče, ale obávam sa, že to bude nemožné.“

„Čo tým myslíte, pán profesor.“

„Iba ak...“ rozmýšľal nahlas a rukou si podoprel bradu.

„Nie, to je barbarstvo.“ Pokrútil hlavou Slughorn.

„Tu nám ide o život, vy to nechápete?!“ roztraseným hlasom vybehol na Slughorna, no on si aj tak stál za svojím rozhodnutím. „To je opovrhnutia hodné.“ Namietal. „Ja to vyriešim, Albus.“ Mávol rukou Skorpius a povýšeneckým tónom zvolal: „Narcisa?“ Albus si rýchlo prehodil plášť. Z malých kovových dverí v boku miestnosti vyšla ustarostená žena, ktorá sa k nim rýchlo ponáhľala.

„Čo sa deje, Seamus? Opäť to koleno?“ pribehla k ležadlu a nahnevane sa pozrela na Skorpiusovu nohu. „Narcisa, no tak povedz mi, kde sa teraz nachádza Delhpy Riddleová? Máme tu súrnu zásielku.“ Bezstarostne a namysleným spôsobom, aký Albusovi pripomínal Nely v Rokfortskom expresse, povedal Skorpius.

„Myslím, že je iba jediné miesto, kde by mohla byť, Seamus. Podľa denného proroka na Tottenham Court Road trávi dnes svoj deň od ranného šera až do súmraku.“ Odvetila prekvapene. „Ale ak ti ide iba o zásielku, môžem použiť sovu...“

„Sovy sú prísne kontrolované,“ nedočkavo ju prerušil Skorpius a pokračoval. „a ide o taký temný predmet, že by na mňa mohlo ministerstvo žiarliť. Vieš, aký sú.“ Dokončil a veľmi opatrne sa posadil na kraj jeho ležadla. „Vďaka, Narcisa.“ Poďakoval sa jej a ona opäť odišla do svojej pracovne.

„Viete čo máme robiť, pán profesor.“ Oslovil ho Albus. On im podstrčil svoju ľavú ruku a už o stotinu stáli na tmavej príjazdovej ceste, osvetlenej pouličnými lampami.

Okná vysokých obytných domov boli zahalené záclonami a po ulici sem-tam, začuli vzdialené ľudské hlasy. Bolo asi hodinu pred polnocou a v pouličných londýnskych baroch hrala hlasná moderná hudba. „A teraz kadiaľ?“ spýtal sa Albus.

„A teraz kadiaľ.“ Zopakoval Slughorn s povzdychom a napäto sledoval dvoch vzdialených opilcov, ktorý do seba hádzali sklienené fľaše plné alkoholu. „Mufliato!“ zvolal Skorpius a medzi nimi vytvoril neviditeľný štít, ktorý im bránil priblížiť sa k sebe.

Albus si spomenul na slová Aberforha Dumbledora ako ich poučal, že čarovanie mladistvých je mimo Rokfortu prísne zakázané. „Schovej ten prúťik, Seamus. Ak zistia, že sme čarodejníci, môžeme si s ním akurát tak podrezať hrdlá!“ pohoršene ho upozorňoval Slughorn a pokrútil hlavou. „Kaviareň,!“ skríkol Albus bez rozmýšľania. „viem že to tam bude, poďte za mnou, raz som tam bol s našimi po ceste do divadla, neskôr vám ti vysvetlím!“ Albus sa dal do behu, Skorpius s obviazanou nohou kráčal rýchlim krokom a Slughorn sa iba nechápavo plahočil za nimi.

„Keby ťa takto neskoro videl ocko vonku, chlapček, mal by si s toho problémy!“ prihovárал sa mu čudný mladý muž, ktorého obliehala skupinka rôznych tínedžerov a tí sa hlasno na tom zasmiali.

On si ich však nevšímal. Na tvári ešte stále cítil dotyk chladných rúk dementorov a v ústach mu vyprchávali posledné účinky veritasera. Studený vietor mu prudko narážal do očí, ale on mal cieľ namierený do neďalekej kaviarne. Všetko čo sa dialo okolo neho mu hralo v hlave iba ako vzdialený pocit skutočnosti.

„Tu je to!“ skríkol Albus a zastavil pred malou modrou budovou, pred ktorou visela veľká červená potrhaná zástava, pripomínajúca lodnú plachtu. Okná boli rozbité a vnútri sa rozliehala šíra tma. Na konci ulice pouličné lampy blikali neprestajným blikotom a vzdialené zvuky hlasitej hudby už takmer nebolo počuť.

„Náš cieľ je zobrať Delphiny časovrat a vrátiť sa späť do minulosti, rozumieš?“ prihovárал sa Skorpiusovi, ktorý sa nenávisťným pohľadom pozeral na dvere kaviarne. „Alahomora!“ zamrmlal Slughorn a kovová zámka dverí sa otvorila. V kaviarni to ani zďaleka nebolo také, ako si Albus

pamätal. Stoly boli poobračané, ich nohy ležali v kútoch kaviarne a veľký sklenený pult s výkladom bol pokrytý hrubou vrstvou prachu.

„Lumos!“ zašepkal Skorpius a zamieril prútikom rovno k točitému schodisku na kraji miestnosti. Srdce sa mu náhle roztlklo a s prstom na perách sa obrátil ku Slughornovi, ktorý sa každú chvíľu snažil vydať čo len piskľavý hlások, ktorý by ich mohol prezradiť. Potichu stúpil na prvý schod a rukou sa podoprel kovového zábradlia po boku steny.

Slughorn a Skorpius ho nasledovali. Poschodie bolo prázdne a zatuchnuté. Okrem pár tých harabúrd, ležiacich pod podkrovným oknom nič nevidel.

„Skoľte prútiky!“ oslovil ich spoza chrbta chladný hlas. Všetci traja sa zľakli a Skorpius ako prvý vykrikol. „Expelliarmus!“ z jeho prútika vyletelo červené svetlo, ktoré Delphiny mávnutím prútika odstrelila smerom k drevenej podlahe a tá sa rozletela po celej miestnosti.

„Reducto!“ zvolala a zamierila na sklenené okno, z ktorého sa črepiny odrazili od steny a vrazili Albusovi rovno do chrbta. Albus nemal prútik. Nemohol útočiť a z plných síl sa snažil vyhýbať obrovským explóziám, ktoré ruinovali kaviareň na trosky.

„Levicorpus!“ zreval Slughorn a Delphiny len tesným pohybom stihla zachytiť jeho zaklínadlo a odraziť ho k jeho nohám. V miestnosti sa ozývali záblesky svetiel, drevená podlaha sa prepadla a Albus sa snažil spozorovať jediná vec, po ktorú si prišiel. Časovrat mala zavesený na krku, nemal sa k nemu ako dostať.

Muklovia z okolitých domov otvárali okná a zvedavo načúvali, odkiaľ prichádzajú tie hrozivé zvuky, rozliehajúce sa po celej ulici.

„Wingardium Leviósa“ zvolal Skorpius a časovrat letel rovno k zemi. Albus sa ho snažil zachytiť, no bol príliš ďaleko. Plazil sa po rozbitej dlážke ako had hľadajúci svoju vysnívanú korisť.

„Imperio!“ zhúkol Slughorn a Delphiny plná rozhorčenia skríkla. „Ty idiot! Ty si ma chcel ovládnuť neodpustiteľnou kliatbou? Tak teraz okúsiš tú bolesť! AVADA KEDAVRA!“ Z jej prútika vyletel silný záblesk zeleného svetla a zasiahol Slughorna rovno do hrude. Albus pocítil silnú ranu, ktorá ho udrela rovno do srdca a smutne hľadel na Slughornovo ovisnuté telo, klesajúce z podkrovného okna ako bezbranná, handrová bábika.

Schmatol retiazku časovratu, chytil Skorpiusa, otočil s ním tri krát a všetko okolo neho sa roztočilo smerom dozadu. Hlava sa mu oddelila od tela a letel smerom vzad ako prázdny rokfortský express smerujúci späť do Londýna. Myslel na svoju rodinu, otca, Rose a všetkých, ktorých si želal, aby znova uvidel. Aspoň raz v živote. A vtedy sa to stalo...

NÁVRAT DOMOV

Ocitol sa vo veľkej obdĺžnikovej miestnosti, ktorej steny osvetľovali fakle horiace silným plameňom ohňa. V strede na kamenej dlážke stáli štyri dlhé drevené stoly, za ktorými sedelo množstvo študentov. Výskali, jasali a tešili sa. Bol koniec školského roka.

Uprostred stolov Albus zahliadol plné taniere jedla v pozlátených misiách smotanové jogurty a pudinky s čokoládovými tyčinkami, čaše s tekvicovým džúsom , ktorý sa sám naplňal, ak ho študenti vypili a profesorku McGonagallovú, ktorá stála uprostred Veľkej siene.

„Dovoľte mi, aby som vám povedala pár slov k tomuto školskému roku, vážený!“ okázalo prehovorila a dav náhle stíchol.

„Ako riaditeľka školy by som vás mala informovať o uplynulých udalostiach,“ začala a rozhliadla sa po sieni. „na Rokforte sa diali zvláštne veci, o tom niet pochýb...“ nato sa dav letmo otočil k dverám, v ktorých stál Albusov obľúbený profesor Horace Slughorn.

„To nemôže byť pravda...“ povedal Skorpius sediaci hneď vedľa Albusa.

Habit mal slušne upravený, zelenú kravatu trochu našikmo smerujúcu k Slizolinskému odznaku. Kráčal smerom k pódiumu a prehovoril.

„Ak mi dovolíte pani profesorka, chcel by som niečo povedať.“ Oči sklonil k miestu kde stála a Albusovi sa zdalo, že sa pokúša vyhnúť jej pohľadu.

„Nech sa páči Slughorn, nech sa páči.“ Prekvapene odvetila McGonagallová a pustila Slughorna svojmu pultu.

„Milí študenti,“ začal a netrpezlivo šuchal nohami o drevenú dlážku pódia.

„Veľkú pochvalu si zaslúži jedna veľmi odvážna, láskavá a ochotná čarodejnica- Rose Weasleyová, ktorá svojim spôsobom pomohla poraziť Voldemortovu dcéru, Delphiny.“ Najskôr sa sieňou ozývali výkriky, že Delphiny nie je neter Amosa Diggoryho a že všetkým klamala, no hneď nato sa ozval aj výbušný potlesk spoza chrabromilského stola.

Albus bol veľmi rád, že vidí svoju sesternicu, ktorá mu zachránila život a keby nebolo nej, tak by možno už navždy ostal uväznený v hradnej cele,

hladný, smädný a s pocitom viny, že už nikdy neuvidí svoju rodinu, priateľov a Rokfort- školu, ktorá ho bude viesť ďalších šesť rokov svojho života.

Ale stále nechápal, čo sa stalo v tú noc, keď sa ocitol v Zakázanom lese.

„Albus Severus Potter,“ povedal Slughorn s nejakou záťažou v hlase, ktorá jeho hlas nútila klesať nižšie a nižšie. Potlesk stíchol. Slughorn sa neparne oprel o zlatého fénixa a pokračoval.

„Keby nebolo tvojej ochoty k ľuďom, tak by tu táto škola bola plná smrťožrútov a vlády temných síl. Mimochodom, tú ochotu si zdedil po tvojom otcovi, Albus.“ Nasledovalo krátke ticho, ktoré prerušovalo iba tiché vzlykanie Flitwicka za učiteľským stolom.

„Ďalej si veľkú poctu zaslúži Skorpius Malfoy- nebojácny študent, ktorý sa takisto podieľal na záchrane Cedrica Diggoryho.“ Pokračoval Slughorn a Albus si všimol, ako si Slughorn vyčaroval veľkú zamatovú vreckovku, s ktorou si trasľavo utieral slzy.

„Pravda je, že každá fakulta sa od iných v niečom líši. Jedna vyniká hrdosťou, iná zase hrdinstvom či múdrosťou. No jedna vec ich spája do jednej veľkej fakulty, ktorej úsilie je len jedno...“ Profesorka McGonagallová sa úsečne zahemžila a snažila sa Slughornovi zakázať pokračovať.

„Zavrhnúť niekoho, kto chce svet iba čistokrvných čarodejníkov.“ Napätie stúpalo nielen v Albusovej hlave, ale aj v samotnej sieni plnej ticha.

„A my mu v tom zabránime spoločnými silami, silami našich sŕdc a budeme bojovať s tým, v čom sme skutočne dobrý. Tento súboj môže prísť o týždeň, o mesiac rok či aj dlhšie. Ale jedno je isté, my ostávame silní a to je to navyiac, čo pre to môžeme urobiť.“ Nato sa ozývali povzbudivé výkriky, ktoré sa Albusovi ozývali len v tesnom pozadí jeho mysle.

„Budem ti písať, Albus.“ Vyhlásil Skorpius prehlušujúc dav študentov. Albus opätovne prikývol a rozmýšľal, čo prežije po prázdninách v jeho druhom ročníku na Rokforte.